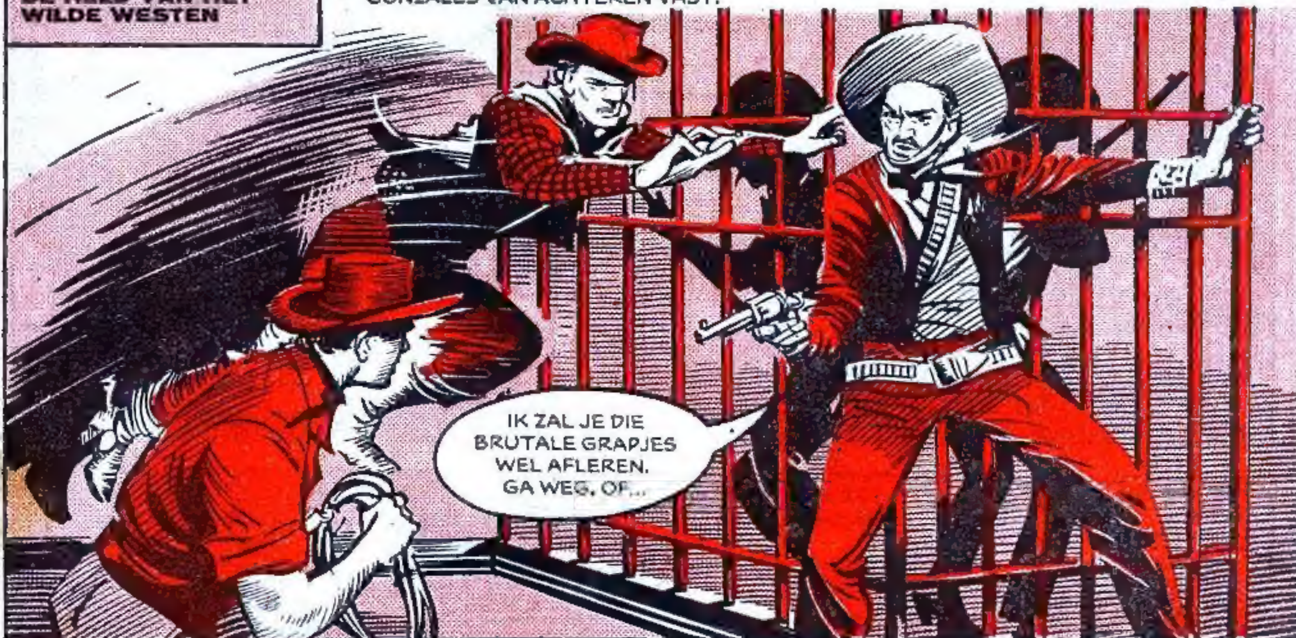
Nr. 8

21 FEBRUARI 1959

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

IN DE OPWINDING VAN DE STRIJD HAD NIEMAND GEZIEN DAT EEN NIEUWE FIGUUR ONHOORBAAR OP HET TONEEL WAS VERSCHENEN.
EL FOX! HOE KOM JIJ?...

DAT HEBT U HANDIG GEDAAN, SENOR. MIJN COMPLIMENT! IK HEB ER MET PLEZIER NAAR GEKEKEN.

DE ONBEKENDE HIELD ZIJN WAPEN OP GARCIA EN ZIJN MANNEN GERICHT, TERWIJL HIJ BEVELEN GAF AAN ZIJN HELPERS, DIE NOG BUITEN STONDEN.

HET IS AL IN ORDE, VRIENDEN. KOM BINNEN EN HAAL ONZE ONGELUKKIGE KAMERAAD UIT DE CEL.

DE HELPERS VAN EL FOX BEVRIJDDEN HUN KAMERAAD EN SLOTEN DE SOLDATEN IN DE CEL. KANSAS KID LIEP OP FOX TOE, DE MAN DIE HIJ VERDACHT HAD VAN DE VEEDIEFSTALLEN. DE NAAM VAN DE VOGELVRIJ VERKLAARDE, EL FOX, WAS NAMELIJK WEL BEKEND BIJ DE COWBOYS.

IK ZAG DOOR HET VENSTER HOE DAPPER U EN UW VRIEND ZICH WEERDEN.

BLIJ U TE ONTMOETEN! ONZE CELGENOOT HEEFT ONS VERTELD DAT DON AMERIGO DE EIGENLIJKE SCHULDIGE IS. HIJ SCHIJNT ONZE KUDDEN VEE GESTOLEN TE HEBBEN! IK DACHT DAT HIJ EL FOX GENOEMD WERD.

EL FOX KEEK GLIMLACHEND TOE HOE BRYANT TEGEN KAPITEIN GARCIA OPTRAD. DE MAN ZAT TE BEVEN VAN ANGST OP ZIJN STOEL.

IN DE CEL JIJ, LAFAARD.

SCHOUDEROPHALEND KEERDE EL FOX ZICH VAN GARCIA AF. MET EEN ERNSTIG GEZICHT WENDDE HIJ ZICH TOT KID.

IK BEN EL FOX, MAAR IK STEEL GEEN VEE, DAT DOET DON AMERIGO MET ZIJN TRAWANTEN. HIJ HEEFT IEDEREEN HIER IN DE OMTREK IN ZIJN MACHT. HIJ WILDE DE VERDENKING VAN DE VEEDIEFSTALLEN OP MIJ SCHUIVEN.

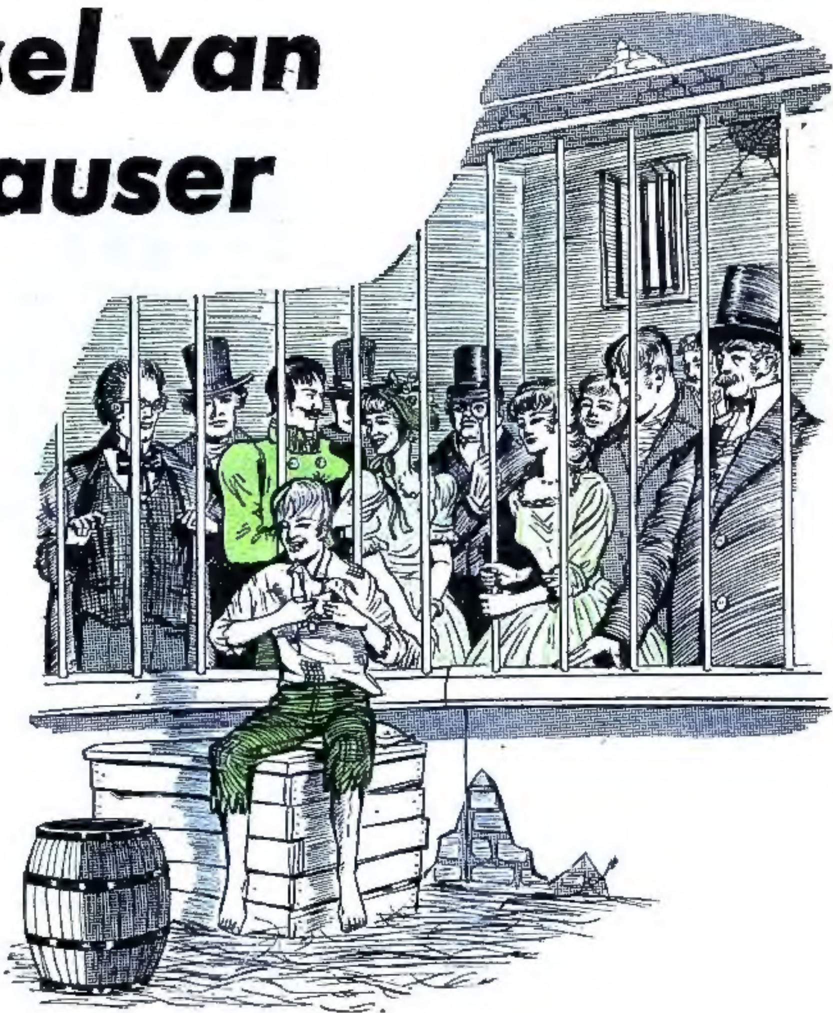
MAAR ZIJN HEERSCHAPPIJ LOOPT TEN EINDE. MIJN VRIENDEN EN IK ZULLEN NIET RUSTEN VOORDAT HIJ VERDREVEN IS, DAAROM ZIJN WE VOGELVRIJ VERKLAARD.

AHA, DUS DON AMERIGO LAAT ONS VEE OVER DE GRENS DRIJVEN DOOR ZIJN TRAWANTEN EN VERKOOPT HET DAN.

EL FOX LIEP NAAR DE DEUR, GEVOLGD DOOR KANSAS KID, DIE ECHTER NOG JUIST OP TIJD EEN VERDACHTE GLINSTERING IN DE DUISTERE CEL ZAG... HIJ GREEP ZIJN PISTOOL EN DRAAIDE ZICH TEGELIJKERTIJD OM.

Het raadsel van Kaspar Hauser

Dagelijks kwamen vele nieuwsgierige en harteloze burgers daar Kaspar bekijken

Op tweede pinksterdag van het jaar 1828 zagen een paar inwoners van Neurenberg, die met hun vrouw een wandelingetje maakten, dicht bij de stadspoort een jongen van een jaar of zeventien, armelijk gekleed in een veel te kleine jas en met een grote hoed op het hoofd; hij stond vreemd op zijn benen te waggelen en mompelde onverstaanbare woorden. Hij moest steun zoeken tegen een muur om niet te vallen. De nette Neurenbergse ingezetenen dachten eerst dat hij dronken was. Een hunner sprak hem aan, maar de klanken die de jongen uitstootte, waren zonder enige betekenis. Men was met het geval verlegen, vooral toen de knaap in tranen uitbarstte. Hij veegde zijn gezicht met zijn mouw af en opeens zagen de omstanders dat hij een verkreukelde brief in zijn hand had. Zou die de oplossing van het raadsel brengen?

Met onbeholpen letters had iemand op de enveloppe geschreven: „Aan de ritmeester van het 4e Eskadron, 6e Regiment Ruiterij."

Dat was al een goede aanwijzing, een grote schare mensen begeleidde de ongelukkige jongen, die zich op bloedende voeten strompelend voortbewoog, naar het huis van ritmeester von Wessenig. Maar de ritmeester was niet thuis en in afwachting van zijn komst wees men de knaap de paardestal als verblijfplaats aan. Kennelijk tevreden vlijde hij zich op het stro en sliep dadelijk in.

De inhoud van de brief die ritmeester von Wessenig 's avonds las, was in het kort: „Aan de Beierse grens. Ik ben vader van tien kinderen. Deze jongen is voor mijn deur neergelegd op 7 oktober 1812. Ik heb hem opgevoed en hem nooit een stap van huis laten doen. Hij weet niet hoe mijn huis heet, de plaatsnaam weet hij ook niet. Toen ik hem vond, had hij een briefje bij zich. Daar stond in: ,Het kind heet Kaspar. Een familienaam moet u hem zelf maar geven. Als hij zeventien is, zend hem dan naar Neurenberg, 4e Eskadron, 6e Regiment. Daar is zijn vader ook bij geweest. Kaspar is geboren op 30 april 1812.' "

Von Wessenig maakte niet veel omhaal. Hij zei van de brief niets te begrijpen en bracht Kaspar naar het politiebureau. Het bier dat men hem daar gaf, spuwde hij vol walging uit. Hij dronk alleen water en at zwart roggebrood. Op alles wat men hem vroeg, bleef hij met vreemde onbegrijpelijke klanken antwoorden, maar toen hem een stuk papier en potlood werden voorgelegd, schreef hij tot ieders verbazing met onbeholpen kinderletters: „Kaspar Hauser."

Ook de politie wist niet wat te doen en sloot hem in afwachting van nadere orders maar op in de Vestner toren, in het verblijf van landlopers en bedelaars. Dagelijks kwamen vele nieuwsgierige en harteloze burgers daar Kaspar bekijken die kraaiend als een driejarig kind met een paardje zat te spelen en zonder te aarzelen naar een kaarsvlam greep. Blijkbaar wist hij van de wereld helemaal niets af.

Kaspar vertelt

Dr. Daumer, leraar aan het gymnasium te Neurenberg, interesseerde zich voor het geval en nam Kaspar in huis. Hij leerde de jongen spreken, later ook lezen en schrijven. Zo hoorde hij dat Kaspar zijn hele leven had doorgebracht in een donkere stal en dat hij was verzorgd door een man die hem water en brood bracht. Soms had het water lelijk gesmaakt; dan was hij in slaap gevallen en had bij zijn ontwaken gemerkt dat hij schone kleren aanhad. Achter hem staande had de man zijn hand bestuurd en hem zijn naam leren schrijven. Soms werd hij in het donker buiten geoefend in het lopen. Kort geleden had de man hem meegenomen en hem dicht bij Neurenberg alleen gelaten.

Verder wist hij niets. Maar het bleek Daumer dat zijn pleegkind een helder verstand had en een verbazingwekkend geheugen. Dagelijks nam zijn kennis toe en steeds meer ging hij op een gewone jongen lijken. Totdat...

Op zekere dag kwam Kaspar luid om hulp roepend uit de tuin het huis binnenlopen. Het bloed stroomde hem over het gezicht uit een wond in zijn voorhoofd. Een man met een zwarte baard, vertelde hij, had hem gestoken en was daarna over de schutting gevlucht. Ondanks alle nasporingen kon men van de dader nooit een spoor ontdekken.

Toen reeds zeiden velen, dat Kaspar een gewone bedrieger was, een fantast die de aandacht op zich wilde vestigen. Maar ook andere geruchten deden de ronde: hij zou een zoon zijn van Stefanie, groothertogin van Baden, en te vondeling gelegd om de troon vrij te maken voor een kind uit het tweede huwelijk van haar schoonvader Karl Friedrich.

Een van zijn zusters zou over hem hebben gesproken met een lakei; ja, Karl Alexander, de groothertog, zou hem in het geheim hebben bezocht en hem onmiddellijk hebben herkend... Maar zekerheid daarover bestond niet. Wel wist men dat een kind van Stefanie en Karl Alexander kort na de geboorte was overleden; men fantaseerde toen maar dat Kaspars plaats door een doodziek kind van een hoveling was ingenomen, nadat Kaspar door dienaren van Karl Friedrich was geroofd.

Daumer achtte Kaspar te zijnen huize niet langer veilig en zo kwam hij onder toezicht van een zekere Freiherr von Tucher. Onder de velen die hem daar bezochten, was ook een zekere lord Stanhope, een Engelsman uit een oud adellijk geslacht. Hij sloot vriendschap met Kaspar en nam hem zelfs als pleegzoon aan; urenlang verbleven zij in elkaars gezelschap. Waarover zij spraken, weet niemand. Maar plotseling reisde Stanhope weg en aan het „gelukkigste jaar van zijn leven", zoals Kaspar zeide, kwam opeens een einde. Waarom had Stanhope zich het lot van Kaspar aangetrokken? Ook dat bleef een geheim.

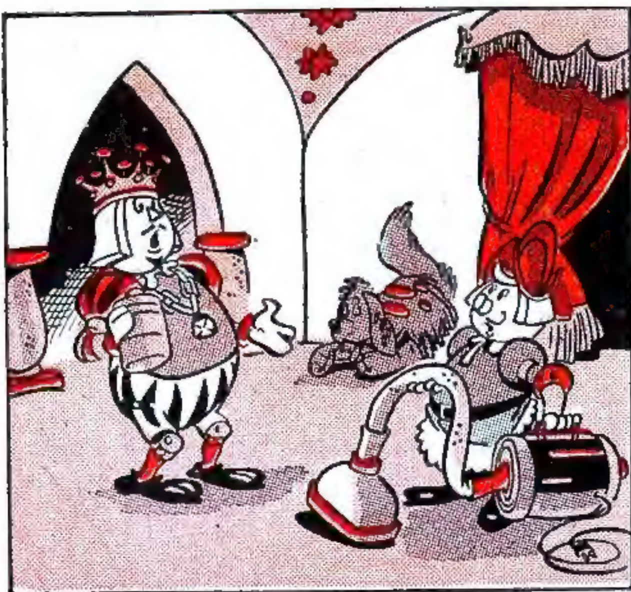
Door bemiddeling van zijn vriend had de vondeling, „het raadsel van zijn tijd" zoals men hem noemde, een baantje op een kantoor gekregen in het plaatsje Ansbach. Op straat sprak hem daar een man aan, die hem vroeg de volgende middag in het stadspark te komen. Dan zou hij hem het raadsel van zijn geboorte vertellen. De argeloze Kaspar ging. Het sneeuwde. In het verlaten park stond een koets, waaruit de vreemdeling stapte, toen Kaspar naderde. Plotseling blikkerde een mes. Met een schrille kreet zakte de jongen in elkaar, een seconde later rolde het rijtuig weg. Kaspar kon zich met een diepe wonde in de zijde nog naar huis slepen en zelfs vertellen dat de moordenaar op zijn vlucht een buidel had laten vallen. Die werd dan ook later gevonden. Er zat alleen een briefje in met deze woorden: „K. H. kan u zeggen wie ik ben. Ik kom van de Beierse grens. Ik wil mijn naam ook wel zeggen: M. T. Oe." Maar niemand wist wie M. T. Oe. was.

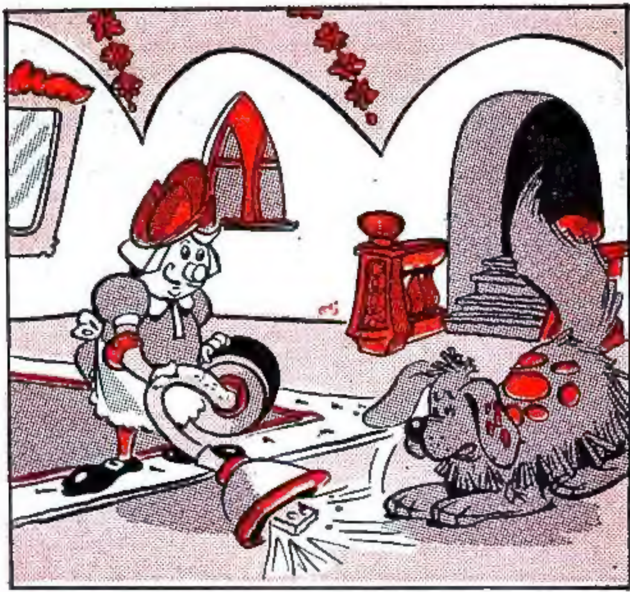
Drie dagen later, op Kerstmis 1833, stierf Kaspar Hauser aan zijn wond, eenentwintig jaar oud. Vijf jaar had hij in de maatschappij geleefd. Na zijn dood zijn tientallen boeken aan zijn zonderling leven gewijd. Maar nog steeds is de vraag onopgelost: „Wie was Kaspar Hauser?" *G.H.*

Met een schrille kreet zakte de jongen in elkaar...

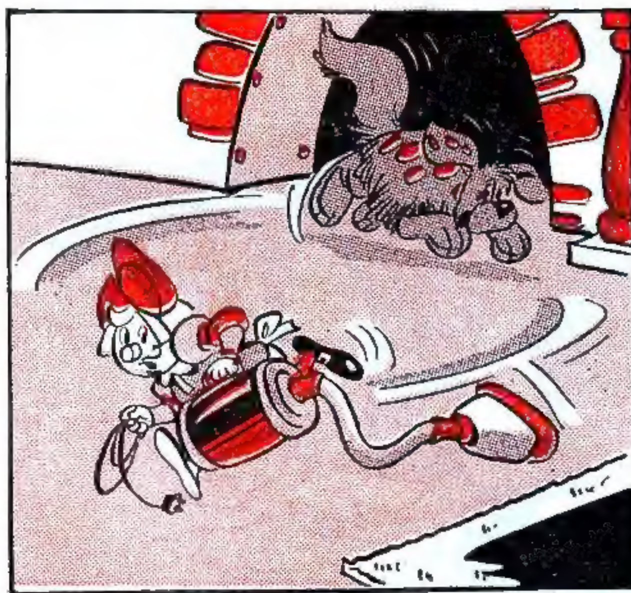
SPELEND*

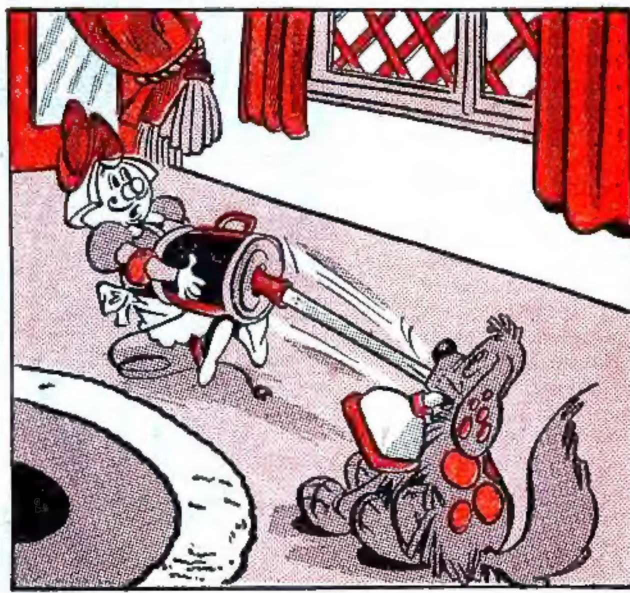

Pogo, de lakei van de koning, moet allerlei karweitjes opknappen. Op een dag wilde hij de tapijten van het paleis stofzuigen. Toen hij daarmee bezig was, kwam de koning binnen, helemaal uit z'n humeur. „Ik ben mijn pijp kwijt," mopperde hij.

Pogo zocht overal waar hij maar vermoeden kon dat de pijp zou liggen, maar vergeefs. Hij ging weer stofzuigen, totdat hij opeens „klik" hoorde. Er was iets hards in de stofzuiger gekomen. Het was een stukje hondebrood van Tino, die het net wilde opeten.

Tino, die zo'n mooie naam droeg omdat hij zoveel op een zanger leek als hij blafte, gaf zijn hondebrood zo maar niet cadeau. Hij begon te grommen en ging blaffend Pogo door de kamer achterna, die met de stofzuiger angstig wegrende.

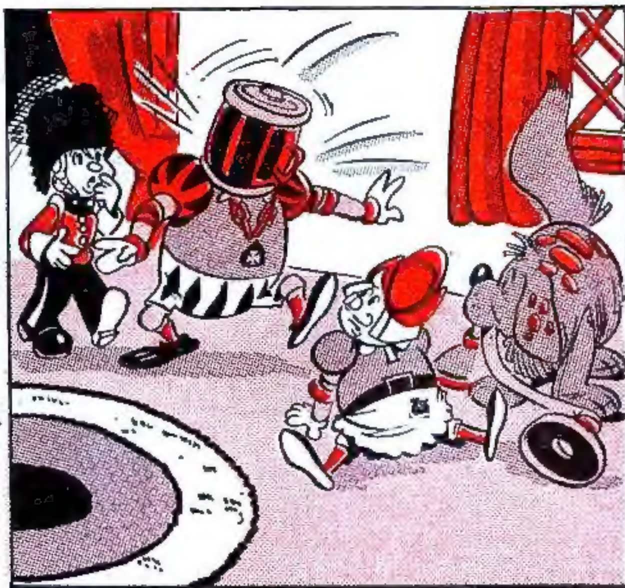
„Woef, woef," blafte Tino, die daarmee wilde zeggen: „Het is mijn hondebrood, geef gauw terug." Maar in plaats van te wachten totdat Pogo het uit de stofzuiger kon halen, beet Tino in de slang en begon eraan te trekken, zo hard hij kon.

SPEELGOED

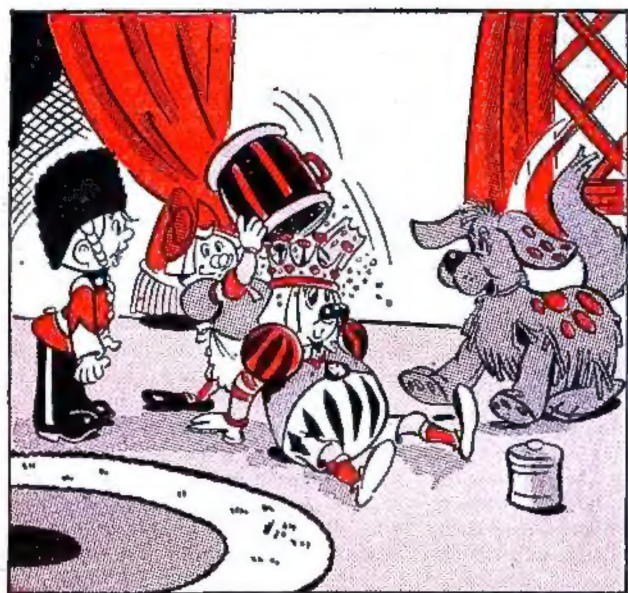

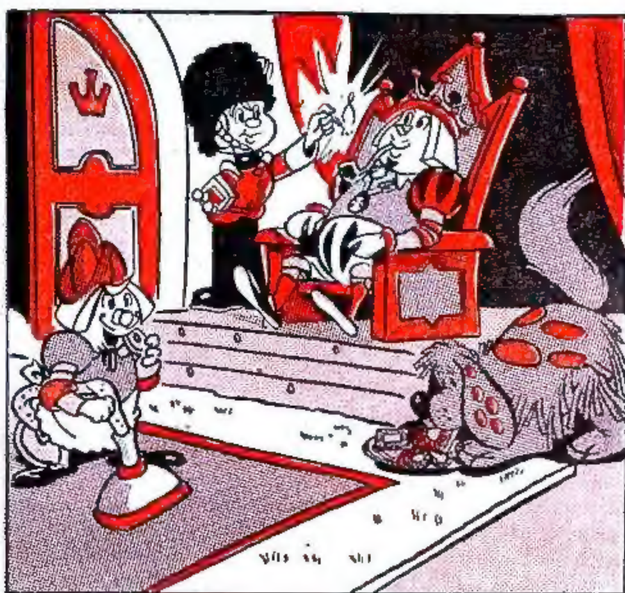
,,Pas op, Tino, laat los," riep Pogo, ,,hij gaat stuk." En prompt gebeurde dat ook. Ineens klonk een luid KRAK en de slang knapte af. De stofzuiger vloog met een schok de lucht in, net toen de koning en Tommie binnenkwamen.

Tommie hielp de koning zoeken naar de pijp. Maar de stofzuiger vond nu de koning, hij viel met een harde smak op zijn hoofd. ,,Eeeee," riep de koning gesmoord, ,,ik krijg het benauwd." Help, dacht Pogo, nu zal er wat zwaaien voor me!

Pogo tilde de stofzuiger van het hoofd van de koning. ,,Duizendmaal excuus, majesteit," stamelde hij. Maar Tommie stond stomverbaasd te kijken. ,,Kijk eens wat we gevonden hebben, Pogo," lachte hij. Zij zagen de pijp aan de neus van de koning hangen!

De koning was erg in zijn nopjes dat hij zijn pijp terug had. ,,Dank zij jou heb ik mijn pijp terug, Pogo," zei hij. Als beloning kreeg hij een groot stuk taart en Tino een vol bord met hondebrood. Iedereen rookte en snoepte naar hartelust.

XVIII

DOOR ELISABETH BERESFORD

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: *Vicky en Peter Lofts logeren bij hun oom en tante in Londen, dicht bij de televisiestudio. Zij willen handtekeningen verzamelen om ze te verkopen en dan een loopmachine te kopen voor hun broer David, die kinderverlamming heeft gehad. Hun vriendje Jim doet hetzelfde voor een buurmeisje, Gappy. Zij raken hun handtekeningenboek echter kwijt en vermoeden dat de humorist Fred Fun het gestolen heeft en daarna verkocht aan Al Mead, een theateragent. Tot hun verbazing worden zij door hem aangenomen als figuranten in de televisiestudio. Voor de opnamen in de openlucht gaan ze allen naar Tullington Castle, waar zij samen met Jane Willoughby, die er met haar grootmoeder woont, een geheime gang ontdekken en daar een kist met oude boeken vinden. Jane vertelt hun over een diefstal van sieraden bij haar in de buurt, waarin Fred Fun betrokken schijnt te zijn. Een hun bekende actrice, Susan Parker, vragen zij om medewerking voor een feest ten bate van kinderverlamming-patiëntjes. Later vindt Jim in het kantoor van Al Mead een geheime kluis, waarin hun album ligt. Hij laat het uit het raam vallen naar Gappy, die het meeneemt. Vicky en Peter komen in contact met de Amerikaanse detective Schulster, die ook belang stelt in Fred Fun en Al Mead. Bij de studio zien zij Jim, Gappy en Jane terug:*

* * * * * * * * * * * *

De menigte zette zich in beweging en golfde naar binnen. Jim wierp een haastige blik over zijn schouder naar Fred Fun, die met een gezicht als een donderwolk probeerde zich een weg te banen door de kinderen.

„Kom mee," zei hij gejaagd. „Achter mij aan en vraag niets." En voordat de anderen begrepen wat hij wilde, verdween hij in Lime Grove. Dicht bij elkaar blijvend liepen zij achter hem aan; samen met de andere kinderen werden zij voortgeduwd door de hal en toen linksaf de donkere gang in, die zij zo goed van hun vorige bezoeken kenden. Jim dook een kamer aan de rechterkant in en de anderen kwamen hals-over-kop achter hem aan, de deur achter zich dichttrekkend. Zij stonden in een soort kleedkamer. Jim slaakte een diepe zucht van verlichting en liet zich neervallen op een grote koffer, die in de hoek stond. „Doe de deur op slot," zei hij, „dan zal ik jullie alles vertellen."

Peter deed wat hij vroeg en de anderen kwamen in een kring om hem heen staan, waarna hij opnieuw alle gebeurtenissen van die middag herhaalde. Aan het eind van zijn relaas gaapten Peter en Vicky elkaar aan van verbazing.

„Wel heb je ooit!" zei Vicky.

„Geloof je ook niet," zei Jane, „dat er iets vreemds moet zijn aan dat autogrammenalbum van Jim? Ik wil maar zeggen dat het voor flink wat geld verkocht werd; maar het was niet het geld, waar iedereen zich bezorgd om scheen te maken, het was het album zelf."

„Laat het eens zien," zei Peter. Gappy ging een beetje verzitten en haalde het als een goochelaar onder haar kussen vandaan. Ze keek beschuldigend naar Jim.

„Je had het me wel mogen vertellen," zei ze. Hij keek bedremmeld in het rond naar de anderen; Vicky kwam hem te hulp.

„Het was mijn schuld," legde zij uit. „In de eerste plaats heb ik het album verloren; nadat Jim had gezien dat Fred Fun het aan Al Mead verkocht, had hij niet meer de moed het aan jou te vertellen; hij wilde het verkopen om jou zwemmen te laten leren."

„O, Jim!" zei Gappy. „Je had het me moeten vertellen, want heus. . ."

„Zeg eens," zei Peter, hen in de

rede vallend, „waar is het papier Vicky, waar Al Mead en Fred Fun over spraken."

Vicky schudde het album heen en weer, er viel een verkreukeld stuk papier uit op de grond.

„Hier is het," zei ze. „Wat is het?"

„Ik weet het niet," zei Peter „Ik weet alleen, dat het erg belangrijk is Luister, dan zal ik vertellen wat er met ons is gebeurd."

Haastig beschreef hij met gedempte stem de bijeenkomst van Al Mead en Fred Fun en het gesprek met meneer Schulster.

„Ik denk, dat Fred Fun allerlei huizen afgaat om de situatie op te nemen," vervolgde Peter. „Hij kijkt waar juwelen en andere kostbaarheden bewaard worden, dan vertelt hij alles aan Al Mead en Al stuurt Joe voor het echte inbrekerswerk."

„Ja, ja, natuurlijk," zei Jim. „Zo is het. Maar wat heeft dat met mijn album te maken — en met die andere boeken in de safe?"

De kinderen keken elkaar aan.

„Mijn boek is gemerkt," zei Jim „Kijk" — en hij liet het hun zien Gappy zat verstrooid het stuk papier te bestuderen. „Het is een lijst van mensen en adressen in Amerika," zei ze.

„En meneer Schulster is van de Amerikaanse douane," merkte Jane op.

„Oude boeken. . . juwelen. . . Amerika. . ." begon Jim. Plotseling greep hij naar zijn hoofd. „Ik heb het!" schreeuwde hij. „Ik begrijp het nu allemaal. Het is. . ."

Hij was op slag stil, toen hij het geluid van snelle voetstappen buiten op de gang hoorde en er aan de deurkruk gerammeld werd.

„Wie is daar?" zei een stem. „Doe onmiddellijk open!"

NEGENTIENDE HOOFDSTUK

Het televisiemysterie

Vijf angstige gezichten keerden zich naar de deur, er heerste een doodse stilte. Opnieuw werd er aan de deur gerammeld en toen sprak de stem: „De deur is op slot — gauw! zie of je ergens een duplicaatsleutel kunt vinden."

De voetstappen verwijderden zich en de kinderen haalden weer adem.

„Luister," zei Peter. „We moeten meneer Schulster opbellen, voordat Fred Fun en Al Mead ons te pakken krijgen."

Jane merkte heel nuchter op: „Hoe kom je aan een telefoon? We zitten opgesloten!"

„We zitten in een kleedkamer," zei Peter. De anderen keken om zich heen en knikten. „We gaan ons dus verkleden."

Terwijl zij hem nog steeds perplex aankeken, ging hij naar een van de manden die tegen de muur stonden en maakte hem open. Er ging een zucht van verlichting op, toen zij zagen dat hij vol kleren zat. Zij probeerden ze zo goed mogelijk uit te zoeken; Jim kon de verleiding niet weerstaan om een cowboypak te nemen. Het was beslist aan de grote kant, maar nog niet half zo groot als de japon, die Gappy uitkoos.

„Dat kun je niet dragen!" kreet Vicky, terwijl ze zelf druk bezig was zich te veranderen in een tamelijk eigenaardige oude man met een lange regenjas en een verfomfaaide hoed

„Waarom niet?" antwoordde Gappy met gesmoorde stem, terwijl ze zich in een ouderwetse hoepelrok worstelde; een ogenblik later zagen zij waarom zij die had gekozen: de rok ging helemaal over haar en de rolstoel heen. Vicky, giechelend ondanks de paniekstemming waarin zij verkeerde, hing de japon over de rug van de rolstoel, waar hij precies overheen paste, en drukte nog gauw een luifelhoed op haar hoofd. Peter toverde zich om tot een zwarte kat en Jane werd een spook, in een lang laken en een witte kap.

„Ssst!" verzocht Jim, toen de anderen begonnen te giechelen. Langzaam ontsloot hij de deur, keek naar links en naar rechts en wenkte toen de anderen. Zij glipten naar buiten, de gang op. Aan het andere einde stond een man met zijn rug naar hen toe. Zij vormden een indrukwekkende stoet, zoals zij daar over de gang

Jim dook een kamer aan de rechterkant in en de anderen kwamen achter hem aan

dat we goed op het bewijs moeten passen — dat is dat boek en het papier. Ik geloof dat alles wel in orde komt, als hij hier is, maar hoe moeten wij ze verbergen? O! o, o, ooooooo!"

De anderen keken om, toen zij Vicky's stem steeds angstiger hoorden klinken. Daar zagen zij tot hun ontzetting Fred Fun van het andere eind van de gang op hen afkomen.

„Kom mee!" gilde Jim en schoot de andere kant op, maar een schreeuw van Fred Fun bracht Al Mead en Joe om de hoek te voorschijn. Hun terugweg was afgesneden. Er bleef hun nog maar één weg over, met hun vijven vlogen zij een zijgang in. Aan het eind kwam er juist een lift naar beneden. Zonder zich te bedenken schoten zij naar binnen, Jim drukte op een knop. De kooi schoot omhoog; toen hij stopte, konden zij het geluid van rennende voetstappen op de trap horen. Peter gooide het hek open en Gappy voor zich uit duwend gingen zij holderdebolder op de eerste de beste deur af, die zij zagen. Geen van hen zag de blauwe lamp, die boven de deur brandde. Het volgende ogenblik bevonden zij zich in een van de grote studio's. Gappy schoot met een scherpe bocht naar links, achter een stapel latwerk en decors, terwijl de cowboy, het spook, de oude man en de kat dwars over het toneel renden, over kabels, draad, wegduikend tussen cameramannen, acteurs, kleedsters en andere leden van het gezelschap. De plotselinge schok van de dramatische binnenkomst was zo groot, dat voor een ogenblik iedereen als vastgenageld aan zijn plaats stond, maar toen Fred Fun, Al Mead en Joe achter de kinderen te voorschijn kwamen, kwam iedereen weer tot leven. Mensen gilden, schreeuwden, bulderden en joelden. De regisseur boven in de galerij schoot uit zijn cabine alsof hij door een insekt gestoken was, schreeuwde, gilde en maakte de verwarring nog groter. Twee elektriciens deden mee aan de jacht, een kleedster die een grote doos poeder droeg, struikelde en morste al de poeder over een beroemde actrice, die als een vulkaan ontplofte van woede.

„Houd de dief, houd de dief!" gilde Fred Fun boven alles uit, terwijl hij met zijn voet in een los stuk draad bleef hangen en zich slechts staande kon houden door een geluidstechnicus om zijn middel te grijpen, zodat zij beiden achteruit wankelden tegen een stoel aan, waar zij met een smak overheen vielen.

„Houd hen! Houd hen!" bulderde Al Mead, toen de kat een wanhopige sprong over een tafel maakte en nog net onder de arm van de secretaresse van de regisseur kon wegduiken.

WORDT VERVOLGD

„Ik ben zó bij jullie," zei meneer Schulster.

marcheerden. Onder het lopen keken zij alle kanten uit naar een telefoon. Zij passeerden verschillende mensen, maar niemand nam veel notitie van hen, behalve een vrouw die nogal geschrokken leek, toen Gappy langs gleed, als een schip met volle zeilen. Zij zagen enkele bekende acteurs die voor een van de grote studio's stonden te wachten, maar Jim trok Peter voort bij zijn mouw en hij besloot voorlopig maar geen handtekeningen te gaan vragen. Jane zag een telefoon. Samen wisten zij nog drie stuivers te voorschijn te brengen; Vicky vond het nummer van meneer Schulsters hotel in het telefoonboek. Er hing een gespannen stilte, toen zij Vicky aan de telefoniste naar de Amerikaan hoorden vragen, en toen hoorden zij zijn stem zwakjes zeggen:

„Hallo? Met wie?"

„Met mij, Vicky Lofts," zei ze; zij gluurde angstig over haar schouder, toen zij haar naam noemde.

„Meneer Schulster, we zitten weer in moeilijkheden; Fred Fun en Al Mead zitten ons achterna — kunt u ons komen helpen? Wij gaan er allemaal mee akkoord om u alles te vertellen en we hebben een heleboel bewijsstukken ook."

„Ik kan het niet volgen," zei de stem, „maar ik kom, als je maar zegt, waar je bent."

„Wij zijn in de Lime Grove televisie-studio's," zei Vicky. „Maar maakt u alstublieft voort!"

„Ik ben zó bij jullie," zei meneer Schulster. „En wat er ook gebeurt, zorg, dat je die bewijsstukken vasthoudt, totdat ik er ben. Verstop je ergens." De telefoon klikte.

„Hij komt," zei Vicky. „Hij zegt

Waard om te weten

VIJF DAGEN KONING

Te Hamburg overleed onlangs op zevenentachtigjarige leeftijd een zekere Otto Witte, een voormalige kermisartiest. Hij ging er trots op eens als Otto de Eerste vijf dagen koning van Albanië te zijn geweest. . . Hij had héél wat avonturen beleefd. Hij trad op het einde van de vorige eeuw te Parijs als degenslikker en goochelaar op, bracht enkele jaren in Abessinië door en bereisde daarna het grootste deel van Europa.

Toen zijn kunsten hem niet voldoende meer opleverden, probeerde hij zijn geluk in het Turkse leger. Hij streed mee in de eerste Balkanoorlog (1912-1913) en bracht het tot majoor. Dat vond de avontuurlijke man blijkbaar niet genoeg, want hij nam ontslag en begon weer als degenslikker en goochelaar te reizen, ditmaal door Albanië, dat in de lente van 1913 onafhankelijk van Turkije was geworden.

Albanië zocht een koning. Als zodanig zou de Turkse prins Helim Eddin gekroond worden. Otto Witte kende de plannen van prins Helim Eddin, die in maart 1913 — toen de kermisreiziger door Albanië trok — echter nog in Stamboel zat. In het brein van Witte kwam toen het plan op zélf als prins Helim Eddin op te treden. Hij verzond namens de Turkse sultan een telegram naar de Albanese regering, waarin hij meedeelde dat de prins het opperbevel over de Albanese troepen op zich had genomen. .

Witte schafte zich een indrukwekkend uniform, een sabel, laarzen en enige decoraties aan en arriveerde in de havenstad Durazzo, waar hij met grote luister werd ontvangen. Op 15 maart 1913 werd hij onder de naam Otto de Eerste in de hoofdstad Tirana tot koning uitgeroepen. Hij installeerde zich in het paleis, liet het leger de eed van trouw afleggen en was zeer kwistig met ridderorden, bevorderingen en geschenken. . .

Maar te Stamboel was men natuurlijk zeer verwonderd en ontdekte men direct, dat de echte prins Helim Eddin nog altijd in Turkije rondliep.

Witte, bang dat het bedrog aan het licht zou komen, vond het na vijf dagen koning spelen welletjes. Hij trok zijn uniform uit, verstopte het in de grond en vluchtte uit zijn paleis. Als bedelaar vermomd wist hij aan arrestatie te ontsnappen, waarna hij in Duitsland weer opdook. Hij werd daar een gevierd man, die een eigen politieke partij stichtte, waarvoor hij vlak na de eerste wereldoorlog nog ruim honderdduizend stemmen kreeg. In 1925 liet hij zich zelfs kandidaat stellen voor het Duitse presidentschap tegen Paul von Hindenburg. Daarna zag men hem weer in zijn vroegere vak door verschillende landen trekken, waar hij zich als ex-koning van Albanië liet bewonderen en erg boos werd, als men hem niet als vorst respecteerde. In behoeftige omstandigheden stierf hij in een oude woonwagen te Hamburg.

GOED GEANTWOORD

Toen Bernard Shaw eens een vinnige woordenwisseling had met de vertolkster van een van de hoofdrollen van „Pygmalion", richtte zij zich eensklaps in haar volle lengte op en zei:

„Mag ik u eraan herinneren, dat ik een dame ben?"

„Ik zal uw geheim aan niemand verraden," snibde de grote schrijver.

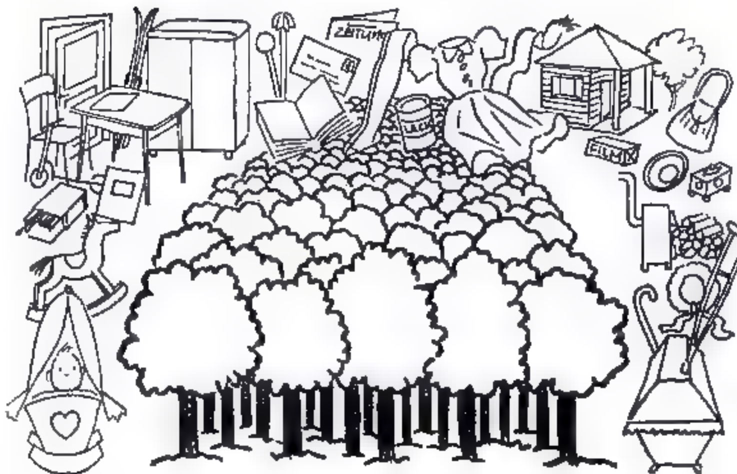
•

Een reiziger trachtte aan een boer een motorfiets te verkopen. Hij noemde al de voordelen op, die aan het bezit van zo'n voertuig verbonden zijn. Toen hij uitgepraat was, zei de boer: „Nee, ik zal toch maar liever een koe kopen."

„Maar, man," drong de reiziger aan, „denk eens aan hoe gek het is, wanneer u op een koe uit rijden gaat!"

„Phu!" antwoordde de boer, „dat lijkt mij nog niet zo gek als wanneer ik een motorfiets zou gaan melken."

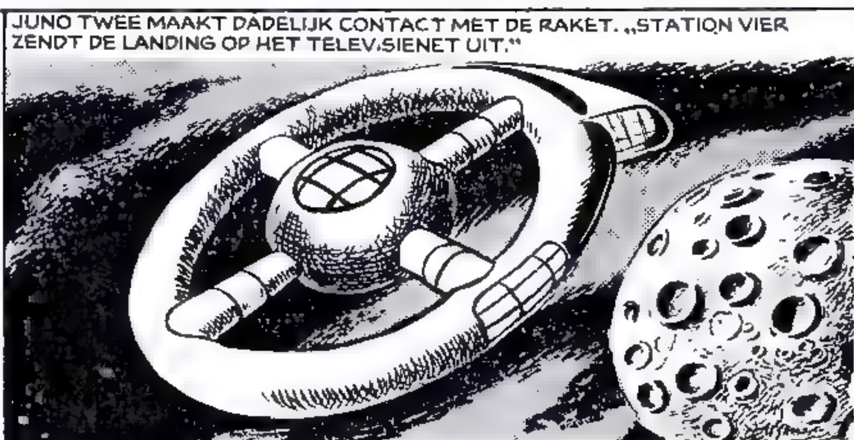
WIJ KUNNEN NIET LEVEN ZONDER HOUT

Wij kunnen gedurende ons leven heel wat hout gebruiken. Wij hebben niet alleen hout nodig voor huizen, meubels, lucifers en allerlei gebruiksvoorwerpen, maar hout is geheel of gedeeltelijk ook de grondstof voor veel andere artikelen welke wij dagelijks gebruiken, zoals schrijfpapier, boeken en kranten, verf, stoffen voor kleding, meubilering enzovoort. Men heeft berekend, dat voor ieder mens het hout van ongeveer driehonderd bomen nodig is.

Captain
JOKER

JOKER KEEK GESPANNEN TOE. DE LEIDER HAD DE LUIDSPREKERS EN DE TELEVISIE INGESCHAKELD. OP HET SCHERM VERSCHEEN EEN MAN IN RUIMTE-VAARDERSKOSTUUM. „HIER JUNO VIER, ALLES IN ORDE," MELDDE HIJ.

EEN ANDER RAPPORTEERDE DAARNA: „HIER JUNO DRIE, ALLES IN ORDE."

JUNO TWEE MAAKT DADELIJK CONTACT MET DE RAKET. „STATION VIER ZENDT DE LANDING OP HET TELEVISIENET UIT."

JOKER ZAG INDERDAAD HET RUIMTESCHIP OP HET TELEVISIESCHERM KOMEN. EVEN LATER NADERDE EEN RAKET, DIE DICHT RONDOM HET RUIMTESCHIP CIRKELDE EN STERK AFREMDE

DAAROP WERD EEN MAN MET EEN SOORT DUNNE KABEL VAN HET ENE GEVAARTE OP HET ANDERE OVERGEBRACHT.

IN DE HOOGSTE VERBAZING HAD JOKER TOEGEKEKEN,

ZODAT HIJ NIET HAD GEHOORD, DAT IEMAND WAS BINNENGEKOMEN.

EEN JONGE MAN NODIGDE HEM UIT MEE TE KOMEN.

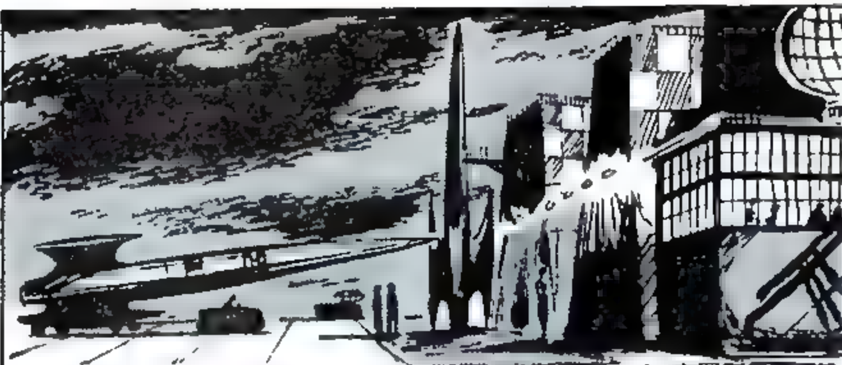

IN EEN ANDERE KAMER KREEG JOKER IETS MEER TE HOREN. „ZOALS U ZIET, ZIJN WIJ ERIN GESLAAGD VIER BEMANDE RUIMTESTATIONS TE BOUWEN, DIE NU RONDOM DE MAAN ZWEVEN

EN DAAR ZEER BELANGRIJKE WAARNEMINGEN DOEN

WIJ HIER OP DE BASIS MOETEN ZORGEN DAT DE BEMANNINGEN WORDEN VOORZIEN VAN VOEDSEL EN DE NODIGE INSTRUMENTEN.

ALLES WERKT TOT DUSVERRE UITSTEKEND."

„MAAR WAAROM HEBT U MIJ NODIG?" VROEG JOKER.

„WIJ ZULLEN U OPLEIDEN TOT RAKETPILOOT. DAARNA KRIJGT U EEN VRACHTRAKET, WAARMEDE U ONZE BEMANN NGEN DAARBOVEN VAN AL HET NODIGE MOET VOORZ EN. KOMT U MAAR MEE"

JOKER BEGREEP DAT VERDERE VRAGEN NUTTELOOS WAREN. HIJ VOLGDE ZIJN GIDS, DIE HEM NAAR EEN VERTREK BRACHT

WAAR ENKELE MANNEN BEZIG WAREN ZICH IN RUIMTEVAARDERS-KOSTUUMS TE STEKEN.

JOKER MAAKTE KENNIS MET EEN ZEKERE JOANSON, DIE MET DRIE GELEERDEN NAAR JUNO DRIE MOEST VERTREKKEN.

TOEN KWAM 'N MAN OPGEWONDEN MELDEN: „ER NADERT EEN ONBEKEND VLIEGTUIG!"

DICK TURPIN

ER WERD EEN BOODSCHAP VOOR DICK GEBRACHT
MOOI, EEN BRIEFJE VAN FRANCOIS OVER HERTOG BRAGANZA. VRIJDAG ZAL HIJ EEN GEMASKERD BAL IN DE SPRING GARDENS BIJWONEN. TIJDENS ZIJN AFWEZIGHEID KUNNEN WIJ HUISZOEKING VERRICHTEN. MAAR EERST DE OVERVAL OP HET TRANSPORT!

DIE AVOND NAM DICK PRINS CLAUDE MEE NAAR TIM DE BEDELKONING.
DAG, DICK, WIE HEB JE NU MEEGEBRACHT?
NOG IEMAND VAN KONINKLIJKEN BLOEDE, SIRE, EEN ECHTE PRINS, DE PRINS VAN HOLSFALLEN ZELF
ZEER VEREERD, HOOGHEID
1

DE VERBANNEN PRINS? WEL WEL
JA, VERBANNEN. MAAR ALS JIJ ONS HELPT, ZIT HIJ WELDRA WEER OP ZIJN TROON.

HEB IK JE OOIT HULP GEWEIGERD, DICK? KOM, LATEN WE HET EENS BEPRATEN. KOM BINNEN, HOOGHEID!
2

DE PRINS KLAUTERDE EEN TRAP AF EN KWAM IN EEN HALF-DUISTERE KELDER.
GA ZITTEN EN VERTEL ME ALLES.

TIM WAS DADELIJK TE VINDEN VOOR DEELNEMING AAN DE OVERVAL.
AFGESPROKEN. WE ZIEN JE DUS VLAK BUITEN HET DORP STROOD, OP DE WEG NAAR ROCHESTER.
IK ZAL TOBY TROTT, DE SMOKKELAAR, VRAGEN ZIJN TRAWANTEN MEE TE BRENGEN OM DE WEGEN AF TE SLUITEN. DAN KUNNEN WE ONGEHINDERD MET DE BUIT WEGKOMEN.
3

EEN STUK OF TWAALF MANNEN LIJKT ME GENOEG. TOT OVERMORGEN IN DE HERBERG BUITEN STROOD!
JE KUNT EROP REKENEN. WE ZULLEN HET SAMEN OPKNAPPEN!
BEDANKT VOOR UW HULP, MENEER DE KONING.

OP DE TERUGWEG NAAR HUIS KWAMEN DICK EN CLAUDE EEN PATROUILLE SOLDATEN TEGEN
SIMON WEST EN ZIJN MANNEN! WE KUNNEN MAAR ÉÉN DING DOEN, CLAUDE. ER DWARS DOORHEEN!
VOORUIT DAN MAAR!
4

HET IS TURPIN. GRIJP HEM!

VOORDAT DE SOLDATEN OMGEKEERD WAREN, REDEN DICK
LINKS OVER DE HEG, CLAUDE, EN DAN DWARS DOOR HET LAND.

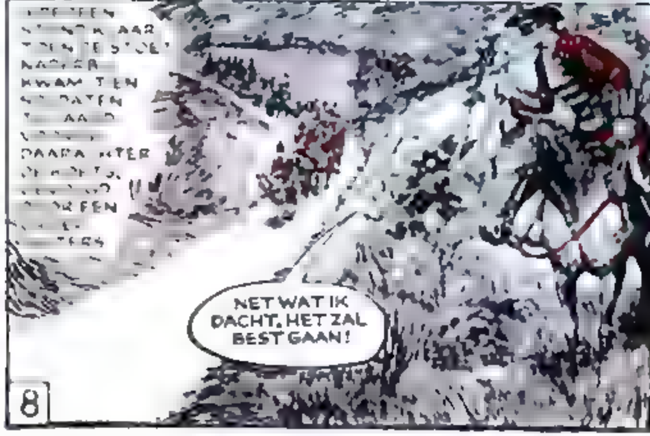

PAK ZE, GRIJP ZE!
5

BRAAF ZO BESS
6

TOEN DE SOLDATEN BIJ DE PLEK KWAMEN WAAR DICK EN CLAUDE OVER DE HEG WAREN GESPRONGEN, WAREN DEZEN NIET MEER TE BEKENNEN
ZIJ ZIJN ALLANG GINDS IN HET BOS VERDWENEN! DIE ANDER WAS WAARSCHIJNLIJK DE PRINS. HET IS TEN MINSTE NIET EEN VAN TURPINS OUDE KORNUITEN.

TIM, TOM KING, BEETLES EN JIM GAAN HIER STAAN; CLAUDE, PETERS EN PAT GAAN MET MIJ NAAR DE OVERKANT

ZIJN WE ZE KWIJT?
JA, MAAR WE
7

NET WAT IK DACHT. HET ZAL BEST GAAN!
8

Geluk door verlies

DOOR
JEAN KOPPES

Robert van Gullemen was laat: verschrikkelijk laat. En dat nu hij juist zo graag vroeg thuis had willen zijn. Vlak voor zijn neus sprong het stoplicht op rood. „Natuurlijk!" mopperde Robert. Dat zou je nou altijd zien: als je vroeg was, gingen alle lichten braaf op groen wanneer je er aankwam, maar was je laat, dan sprongen ze natuurlijk op onveilig.

Terwijl hij ongeduldig stond te wachten, gingen zijn gedachten terug naar school. Meneer Daschaert was echt te streng om hem school te laten blijven. Goed, hij had inderdaad zitten praten; niet één keer, maar bijna de hele ochtend. Hij had ook zoveel aan zijn vriend Tom te vertellen gehad! Meneer Daschaert zou ook zijn mond niet kunnen houden, als hij een oom had die net uit Kongo was teruggekomen en bij hem logeerde. Robert had meneer Daschaert na schooltijd verteld, dat oom Piet de avond tevoren uit Kongo was teruggekomen. Maar de leraar had het geen reden gevonden aan een stuk door te praten. Dat moest hij maar in zijn vrije tijd doen. Hij had Robert drie kwartier laten blijven. Gelukkig had hij hem geen strafwerk meegegeven.

Het licht sprong op groen. „Hè, hè," zei Robert, „daar gaan we weer." Hij kon echter lang zo snel niet rijden als hij wilde. Een dikke rij fietsers en een paar grote vrachtwagens hielden het verkeer in de nauwe, drukke straat tegen. En natuurlijk sprong het licht weer voor die arme Robert op rood. „Wel verdraaid, mag ik vandaag nog thuiskomen? Mag ik misschien nog zien of de bagage van oom Piet is aangekomen? Iedereen zit natuurlijk thuis pakjes uit te pakken en foto's te kijken, terwijl ik voor stoplichten moet staan!"

Robert knarsetandde van woede. Met de punt van zijn schoen gaf hij een fikse trap tegen de stoeprand, daardoor verloor hij zijn evenwicht en rolde met fiets en al om. Twee meisjes, die achter hem stonden te wachten, begonnen te lachen. „Malle wichten," mompelde hij, „hè, wat is dat?"

Hij zag iets tussen het straatvuil glinsteren, dicht bij zijn hand. Voorzichtig pakte hij het beet en daar trok hij een kettinkje met een met steentjes bezet hangertje omhoog. De sluiting was kapot. Het was een aardig kettinkje voor een meisje. Dat zal Willeke wel leuk vinden, dacht Robert. Ik zal het haar maar geven als ik thuiskom; tenminste als ik ooit nog thuiskom. Hij liet het sieraad in zijn zak glijden en ging weer op zijn fiets zitten.

Eindelijk, veel later dan anders, kwam hij thuis. Oom Piet zat voor het raam en stak zijn hand op. Robert wuifde terug.

„Wat ben je laat," zei mevrouw van Gullemen. „Hoe komt dat?"

„Da's de schuld van oom Piet."

„Van mij?" riep oom Piet verbaasd, „maar, jongen, ik weet van niets. Ik ben me van geen kwaad bewust."

Robert lachte en gaf zijn moeder een knipoogje.

„Ik zal u laten horen, dat het echt uw schuld was. Ik moest namelijk de hele ochtend aan u en aan uw verhalen van gisteravond denken. Steeds schoot me weer iets anders te binnen en dat wou ik aan Tom vertellen. Hij vond

het allemaal prachtig. Maar meneer Daschaert werd boos omdat ik mijn mond niet kon houden. Hij waarschuwde me een paar maal en toen ik weer tegen Tom begon te praten, zei hij dat ik na moest blijven. Als u dus in Kongo was gebleven, had ik vanmorgen niets aan Tom te vertellen gehad en had ik niet moeten blijven.'

Oom Piet zuchtte diep. „Wat een verschrikkelijke jongen ben jij, zeg," zei hij met een extra-zware stem. „Voor straf krijg je niks van me. Ik zal Willeke jouw cadeautje er maar bij geven."

„Wat boft zij dan," riep Robert lachend. „Ik heb ook nog een cadeautje voor haar. Kijk eens, Wil!"

Hij haalde het kettinkje uit zijn broekzak en liet het voor haar neus bungelen. „Het is een aardig ding, alleen het slot is kapot."

„U ziet, oom," zei Willeke, „dat onze Robert niet zo'n nare jongen is als hij lijkt. Geeft u hem zijn negerpop maar."

„Negerpop?" Er klonk afschuw in Roberts stem en zijn ogen rolden bijna uit zijn hoofd van verbazing. „Heeft u een negerpop voor mij meegebracht oom Piet?"

„Ja," zei oom Piet, „dat vind je toch wel leuk?"

Hij keek zijn neef aan met een gezicht vol spanning.

Robert likte eerst langs zijn lippen voordat hij antwoord gaf.

Belachelijk, dacht hij, dat oom een pop voor mij heeft uitgezocht. Hij moet toch weten dat jongens niet met poppen spelen? Of zouden ze dat in Kongo wel doen? Hij kon het zich haast niet voorstellen. „Een pop kan heel aardig zijn, oom Piet," zei hij toen voorzichtig.

Oom Piet grijnsde en stond toen op. „Ik zal de pakjes voor jullie even uit de achterkamer halen." In het voorbijgaan gaf hij zijn neef een klap op de schouder.

Robert en Willeke volgden iedere beweging van oom Piet gespannen. Hij liep naar een hoek, die zij van hun plaats af net niet konden zien. Toen kwam hij terug met drie dingen in zijn handen. Twee betrekkelijk grote pakjes en dan een heel lang, dun ding. Je zou kunnen denken, dat de staf van Sinterklaas erin zat. Natuurlijk was het geen staf, maar het was geen pop ook.

„Kijk eens, Robert, hier is je pop," zei oom Piet en hij keek Robert plagerig aan.

Opgewonden sprong Robert op. „Is dat voor mij, oom Piet? Wat is het ... het is toch niet... is het misschien...

„Als je nu het papier eraf haalt weet je of het is wat je denkt."

Robert begon ongeduldig aan het papier te rukken. Eindelijk was alles eraf. „Oooo," riep hij blij, „een speer. Is het een echte?"

„Natuurlijk is het een echte," zei oom Piet verontwaardigd. „Anders zou er toch niets aan zijn. En kijk eens, dit hoort er ook bij."

Nu gaf hij zijn neef een tweede pakje.

Robert rukte opnieuw vol ongeduld aan het papier tot er eindelijk een schild te voorschijn kwam.

„Het komt uit de binnenlanden van Afrika," vertelde oom Piet. „Ik zal je weleens het een en ander vertellen over de schilden en speren en de mensen die ze gebruiken. Nu moet Willeke haar cadeautje hebben."

Voor haar had oom Piet een prachtige negerpop meegebracht met echt krullend haar.

„Ik noem haar Topsy," zei Willeke verrukt.

„O, jongens, wat hebben jullie een prachtige cadeaus gekregen," zei moeder, die even de kamer uit was geweest. „Jij hangt die speer met het schild zeker in je kamertje aan de muur, hè, Rob? En mag de pop vannacht bij je slapen, Wil?"

„Voor jou heb ik ook wat, hoor," zei oom Piet tegen moeder. „Jij en de grote Robert krijgen jullie geschenken vanavond."

„Vader komt pas heel laat thuis, oom. Dan liggen Willeke en ik al in bed," zei Robert.

„Nou, en?" Oom Piet keek zijn neef aan, alsof hij Roberts bedoeling niet begreep.

„Dan zien wij toch niet wat vader en moeder van u krijgen!"

„Oei, oei, oei, oei," riep oom Piet en hij wuifde met twee handen in de lucht, „wat ben jij een verschrikkelijk nieuwsgierige jongen."

Robert probeerde onverschillig te kijken. „Ik ben helemaal niet nieuwsgierig," zei hij, „ik ben alleen maar belangstellend."

Lachend gaf oom Robert nu een klap op de andere schouder. „Goed zo, jonge vriend! Je hebt je er handig weten uit te redden. En zou je nu eens aan je huiswerk gaan? Anders krijg ik morgen de schuld als je je lessen niet kent."

„Ik heb er helemaal geen zin in," bekende Robert eerlijk, „maar ik zal me maar snel op mijn kamer terugtrekken. Haiwadoewajwadewoetsjambo, oom Piet!"

De hele nacht had Robert van negerpoppen gedroomd, die met schilden en speren door het oerwoud trokken. Ze probeerden hem gevangen te nemen. Hij rende en rende om hen kwijt te raken. Maar de poppen met hun kleine beentjes wisten hem goed bij te houden. Opeens voelde hij een hand van een der poppen op zijn arm.

Ze probeerden hem gevangen te nemen.

een hand, die hem heen en weer schudde. Hij probeerde los te komen: hij rukte en rukte en werd toen wakker. De poppen waren verdwenen. In hun plaats zag hij nu zijn moeder voor zijn bed staan.

„Je hebt geslapen als een marmot," zei moeder lachend. „Eerst heb ik je aan de trap drie keer geroepen en nu sta ik hier uit alle macht te schudden."

Het kostte hem ook die dag veel moeite zijn aandacht bij de lessen te houden. Als je opeens de eigenaar was geworden van een echte oerwoudspeer met schild, wilde je daar natuurlijk met alle vrienden over praten. Toch lukte het hem de dag zonder strafwerk of schoolblijven door te komen. Hij haalde zelfs een heel mooi cijfer voor geschiedenis!

Na schooltijd was Robert het middelpunt van een hele groep jongens. Hij vertelde enthousiast over zijn cadeaus, over oom Piet en hij herhaalde de bijzonderheden, die oom hem over de speer had verteld.

„Mag ik niet even die speer met dat schild zien?" vroeg Tom

„Natuurlijk, ga maar met mij mee."

„En ik ook, Robert?"

„Wel ja, waarom niet?"

„En ik." „En ik." „En ik dan?" „Mag ik ook komen?" Alle jongens waren opeens vol verlangen Roberts cadeaus met eigen ogen te zien.

Robert keek aarzelend de kring rond, wat zou zijn moeder zeggen, wanneer vijftien jongens met dertig vuile schoenen het huis zouden binnenkomen? Toen kreeg hij een idee. „Komen jullie allemaal maar mee. Alleen, jullie moeten je schoenen op de deurmat uittrekken."

Toen vijftien fietsen tegen het hek werden gezet, keek mevrouw van Gullemen verschrikt naar oom Piet. „Daar heb je Robert met een hele troep jongens. Zou hij die allemaal mee naar binnen nemen?" Ze liep vlug naar de voordeur.

„Dag!" riep Robert, „ze trekken allemaal hun schoenen op de mat uit en dan gaan ze even mee met me naar de speer en het schild kijken. Mag wel, hè?"

„Wat een keurige jongens," ze mevrouw van Gullemen lachend, „nou, gaan jullie je gang maar, hoor!"

Dertig schoenen werden op een rijtje bij de deurmat gezet en dertig kousevoeten sprongen met een paar treden tegelijk de trap op.

„Hee, jongens, kom eens hier," riep oom Piet toen tien minuten later een dof gerommel op de trap verried dat de jongens gingen vertrekken. Ze kwamen op een rij de kamer binnen.

„Wie van jullie spaart er postzegels?" Oom Piet keek met belangstelling naar de klasgenoten van zijn neef.

„Ik." „Ik." „Ik." Het bleek, dat

„Kijk eens, hier heb ik een grote zak postzegels; allemaal uit Afrika."

tien jongens postzegelverzamelaar waren.

„Kijk eens, hier heb ik een grote zak postzegels; allemaal uit Afrika. Die mogen jullie delen."

De tien jongens krijsten als papegaaien van plezier. De andere vier keken een beetje sip. Oom Piet zag het. „Voor jullie heb ik ook wat, hoor!" Hij haalde vier tabletten chocolade te voorschijn. Robert keek trots naar zijn oom. Dat was nog eens een oom, die ook aan de vrienden van zijn neef dacht!

De jongens vertrokken, net op het moment dat meneer van Gullemen thuiskwam. „Even de krant inkijken, hoor," zei hij tegen oom Piet. „Ik heb nooit rust voordat ik het laatste nieuws weet."

Het was een poosje stil in de kamer. Toen klonk vaders stem: „Wisten jullie dat de bekende Amerikaanse filmster Mildred Vandenberg op het ogenblik hier is?"

„O ja?" zei moeder, „wat leuk! Is ze hier om een film te maken? Wat staat er, lees eens voor!"

„Gistermiddag heeft de Amerikaanse filmster Mildred Vandenberg, die hier op het ogenblik verblijft in verband met de opnamen van de film „Mensen in de wolken" tijdens een kleine wandeling in de binnenstad een kostbaar collier verloren. Hoewel haar sieraden zijn verzekerd, is Mildred Vandenberg diep onder de indruk van het verlies. Het collier is voor haar een zeer dierbare herinnering. De vinder wacht een hoge beloning. Het adres van miss Vandenberg is: Carré Hotel."

„Ik hoop dat ze het collier terugkrijgt," zei moeder. „Zij lijkt mij zo'n aardige vrouw. Ik ga graag naar haar films toe."

„Hm," bromde oom Piet, „ik ken haar niet. Ik hou niet van filmsterren. Is het een jong meisje?"

„O nee," lachte vader, „ze speelt al jaren. Ze is boven de veertig. Het zou me verwonderen als ze die ketting terugkrijgt. Niet alle mensen zijn zo eerlijk de dingen, die zij vinden, aan de politie of aan de eigenaar te geven."

„Nou," viel Robert in, „maar ik zou het vreselijk gemeen vinden als de vinder dat dure ding zo maar zou houden."

„Dat zeg je nu," riep Willeke, „maar jij hebt dat kettinkje, dat je gisteren hebt gevonden, toch ook niet naar de politie gebracht? Jij hebt het aan mij gegeven!"

„Da's heel wat anders. Ik heb gisteren een doodgewoon meisjesprulletje gevonden, dat bovendien nog kapot was."

„Waar hebben jullie het over?" vroeg moeder verbaasd. „Wat heeft Robert gevonden?"

„Da's waar ook," zei oom Piet, „jij hebt gisteren een kettinkje aan Willeke gegeven, dat je had gevonden. Door de drukte heb ik het niet eens gezien! Was het een aardig dingetje? Laat eens kijken, Wil."

Willeke bloosde even. „Ik heb het niet meer," zei ze toen. „Ik heb het aan Marianne gegeven."

„Aan Marianne?' echode Robert verbaasd. „Waarom heb je dat gedaan? Ik had het toch voor jou meegenomen en niet voor dat schaap."

„Marianne is geen schaap," zei Willeke verontwaardigd, nu haar broer haar beste vriendin durfde te beledigen. „En ik heb het haar gegeven, omdat ik opeens een leuke oom te logeren heb en een mooie pop heb gekregen."

„Zou..." zei moeder peinzend, „zou... zeg, jongens, hoe zag dat kettinkje er uit?"

„Het was een dun, zilver kettinkje, ten minste, het leek op zilver, en er hingen wat glinsterende steentjes aan te bungelen," vertelde Robert.

Vader, moeder en oom Piet keken elkaar aan. „Ik zou dat kettinkje toch wel even willen zien," zei vader. „Kom, Wil, we gaan even samen naar Marianne."

Robert en Willeke keken hun vader met open mond aan. „U denkt toch niet, dat het het collier van Mildred Vandenberg kan zijn, vader?" vroeg Robert tenslotte.

„Dat denk ik precies wél."

En toen stapten vader en Willeke de deur uit.

Een kwartier later waren zij terug. „Nou, en?" riepen moeder, oom Piet en Robert vol spanning.

Vader haalde de schouders op. „Ik weet het niet. Het zou het weleens kunnen zijn. Mariannes ouders vonden de steentjes er als echte uit zien. Kijk hier is het."

Allen bogen zich over het collier heen, dat vader op tafel had gelegd. „W. . .w. . . wat. . . ooooo," stamelde oom Piet en met een spierwit gezicht liet hij zich in een stoel vallen. „Yvette," zei hij. „Yvette Dupont."

Ontsteld keek de hele familie van Gullemen naar de onthutste oom Piet.

„Piet, wat is er?" zei vader, „moet ik water voor je halen?"

Oom Piet schudde zwijgend het hoofd. „Ik ben even geschrokken door dat collier," zei hij toen. „Dat collier ken ik namelijk."

„Je bent ziek, Piet," riep moeder verschrikt.

Nu lachte oom Piet. „Nee, mij mankeert echt niets. Ik zal je iets vertellen. Vijfentwintig jaar geleden kende ik in Kongo een Frans meisje; de dochter van de consul. Na enige maanden verloofden wij ons. Behalve een ring gaf ik haar dit collier. Kort daarop werd haar vader naar Amerika overgeplaatst. Wij schreven elkaar trouw iedere week. Toen kreeg ik een brief waarin zij mij vertelde, dat ze in een film ging meespelen. Ik dacht, dat ze er na één film wel genoeg van zou hebben.

Maar nee, weer een paar maanden later schreef ze, dat ze in een andere film een iets grotere rol zou krijgen. Ze hadden haar een grote toekomst bij de film voorspeld. En daarom, schreef ze, zou ze niet met me trouwen. Ze wilde spelen. Ze vroeg of ze het collier als aandenken mocht houden." Oom Piet zuchtte even heel diep. „En nu weten jullie ook, waarom ik een hekel aan films heb en waarom ik nooit getrouwd ben. Maar ik ben toch blij, dat ze zoveel waarde aan mijn collier hecht. Als Willeke en Robert geen bezwaar hebben, wil ik haar graag zelf het collier terugbrengen." Oom Piet keek zijn neef en nichtje aan. „De beloning krijgen jullie natuurlijk, hoor, jongens!"

„We willen helemaal geen beloning hebben," riep Robert, „stel je voor! Gaat u het maar gerust terugbrengen."

Oom Piet stond op, greep zijn jas en hoed uit de gang en verliet het huis, de familie van Gullemen in grote spanning achterlatend. Het was een kwartiertje met de tram van hun huis naar het Carréhotel. Als oom Piet een kwartier met de beroemde filmster bleef praten, dan kon hij dus over drie kwartier terug zijn.

Drie kwartier later was hij er echter niet. Een uur later nog niet. En toen, anderhalf uur later, hield een schitterende auto voor hun huis stil. Het leek meer op een huis op wielen dan op een auto. Uit de auto stapte oom Piet met een dame.

„Oooo," riep moeder, „oooo! Piet heeft Mildred Vandenberg meegebracht! Ze zal hier toch niet moeten meeëten? Ik heb alleen maar een stamppotje."

Willeke rende naar de deur om haar oom en Mildred Vandenberg open te doen. Moeder liep zo hard zij kon de trap op, om gauw, gauw, gauw haar mooiste jurk aan te trekken.

Nog voordat Mildred Vandenberg haar mantel uit had, was moeder al weer beneden. „Blijft mevrouw Vandenberg bij ons eten, Piet?" vroeg zij, toen zij de filmspeelster had begroet.

Oom Piet glimlachte geheimzinnig. „Laten we allemaal gaan zitten, dan zal ik je antwoord geven." Hij ging zelf naast Mildred Vandenberg zitten.

„Ik zal dan eerst maar de vraag van de vrouw des huizes beantwoorden. Yvette, of Mildred zoals jullie haar noemen, blijft niet eten. Dat zal ze een andere keer graag doen. Nu gaan we met z'n allen naar het Carréhotel, waar een diner voor ons is besteld, om mijn tweede verloving met Yvette te vieren."

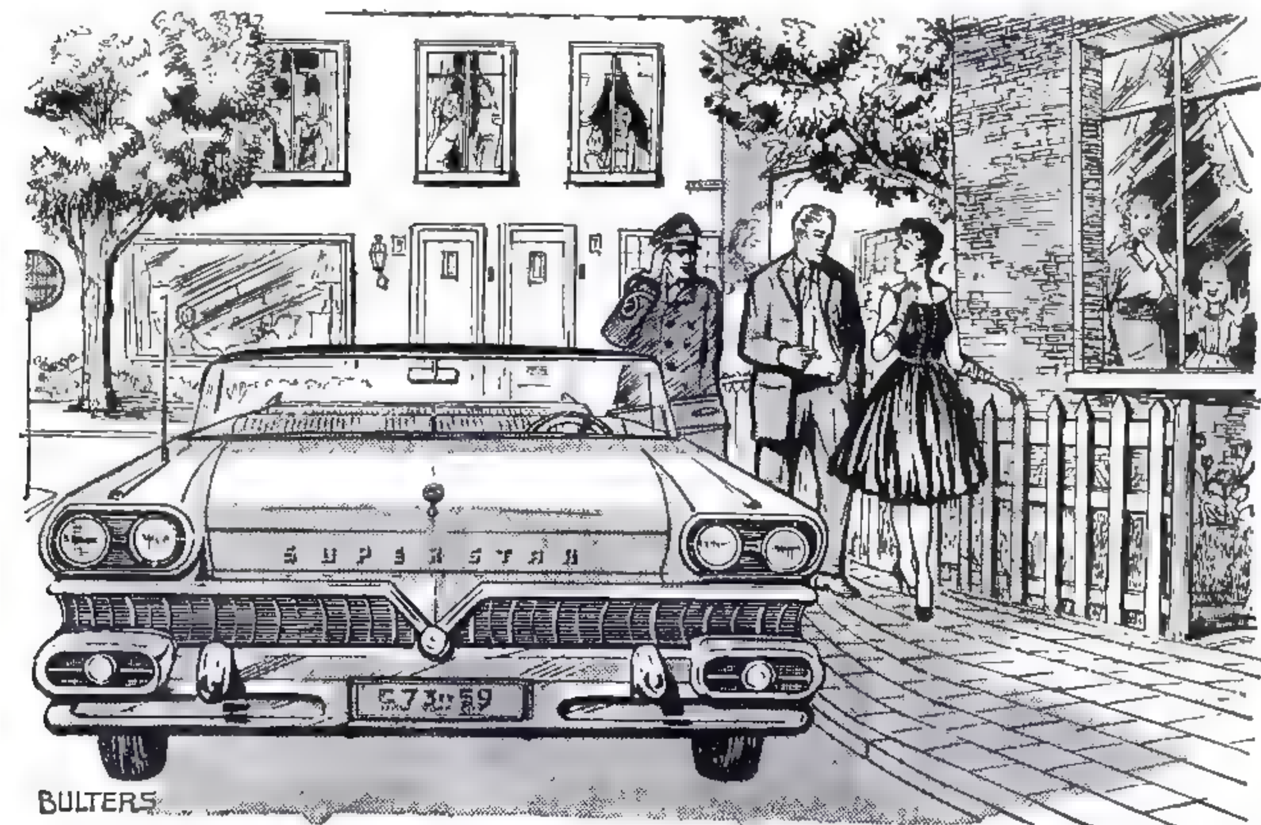
„Verloving?" zei moeder onthutst.

„Kerel, gefeliciteerd," riep vader.

„Wat zullen de meisjes op school jaloers zijn," zuchtte Willeke.

„Tjonge, wat zullen de jongens op school wel zeggen," schreeuwde Robert.

En Mildred Vandenberg, die nu weer Yvette was geworden, lachte maar. Ze was in vijfentwintig jaar niet zo gelukkig geweest als nu.

Uit de auto stapte oom Piet met een dame.

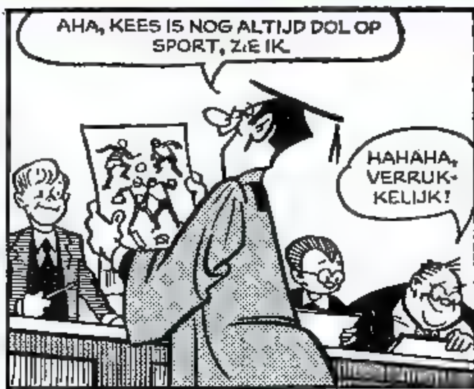

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

DANK JE WEL, IK BLIEF NIETS VANDAAG!
DAT IS BILLIE TOCH NIET..,
BILLIE GEEN ETEN? ONMOGELIJK!

ZEG, JONGENS, BILLIE EET NIET VANDAAG!
GEEN HAP 'ZELFS'
HÈ?
WAT SCHEELT HEM?

DAT IS VREEMD. BILLIE IS VAST ZIEK!
EETZAAL

WIL JE EEN TOFFEE, BILLIE?
NEEM DEZE HEERLIJKE ZURE APPEL DAN, BILLIE!
HEB JE LIEVER EEN BOTER-BALLETJE?
PROBEER DAN EEN STUKJE PUDDING!

WEG MET JE ROMMEL. MAG IK ALSJEBLIEFT M'N EIGEN BAAS ZIJN? HOU DAT SPUL BIJ JE, ALSJEBLIEFT!

DAAR ZIT DE JONGEN, DIE IK BEDOEL, DOKTER. U ZULT MERKEN HOE BODEMLOOS ZIJN MAAG IS.

DOE WEG, ALLEMAAL ETEN, IK KAN HET NIET MEER ZIEN ZELFS!
TAART

WAT IS ER MET BILLIE AAN DE HAND?
IK WEET HET NIET, MENEER, HIJ WIL NIET ETEN ..
WACHT EENS.. IK WEET MISSCHIEN...

NET WAT IK DACHT.. M'N VOEDSEL-PILLEN ZIJN WEG.

HIJ HEEFT MIJN LAATSTE PROEF-VOEDSELPILLEN OPGEGETEN. HIJ HEEFT EEN VOEDSELWAARDE GEGETEN VAN VIJF KILO WORST, TWAALF VLEESSCHOTELS, ZESTIEN BORDEN KABELJAUW MET WORTELTJES EN NEGEN DADELPUDDINGEN.

HOE IS HET MOGELIJK! WE ZULLEN JE...
NEE, MENEER KWEL, HIJ KRIJGT EEN BELONING. ALS MIJN NIEUWE PILLEN VOLDOENDE ZIJN OM ZELFS BILLIES HONGER TE STILLEN, DAN KAN IK ER GELD MEE VERDIENEN DOOR ZE OP DE MARKT TE BRENGEN

MENEER KWEL... DROOM IK NOU? BILLIE LIEP HIER VOORBIJ MET GELD IN ZIJN HAND!
WACHT MAAR, JUFFROUW BOERSMA, VOLGENDE WEEK IS BILLIES SNOEPLUST ALS VANOUDS!

De Bandieten van Sicilië

DOOR MARY FITT

EERSTE HOOFDSTUK

Het onweer

Met een bezorgd gezicht keek oom Paul naar de lucht, hij schudde zijn hoofd een paar keer en ze met sombere stem: „Dat wordt niets, jongens, we krijgen vast en zeker zwaar weer." Na die opwekkende woorden dook hij met een zucht onder de auto, die het vertikte om verder te rijden.

Ook Anne en Peter keken nu naar de inktzwarte hemel boven de vulkaan de Etna en ze knikten instemmend.

„Brrr. . ." fluisterde Peter tegen Anne, „het ziet ernaar uit alsof de wereld ieder moment kan vergaan — of dat er een uitbarsting komt van de vulkaan."

Anne kreeg er kippevel van. Oom Paul had hun verteld dat de Vesuvius een dode vulkaan scheen te zijn geworden. Maar in het binnenste van de Etna rommelde het nog genoeg! Altijd steeg een lange, witte rookpluim uit de kratermond op naar de strak blauwe hemel en als je op de top klom, kon je zelfs de kokende lava zien. De vader van Anne en Peter had het ook gezegd en hij kon het tenslotte nog beter weten dan oom Paul, omdat hij de Etna zelf beklommen had. Zo iets zou oom Paul vast niet klaarspelen, daarvoor was hij te lang en te mager en bovendien was hij niet sterk.

Oom Paul krabbelde net weer onder de auto uit.

„Het zit niet in de versnellingsbak, geloof ik," zei hij, terwijl hij zijn handen met zijn zakdoek probeerde schoon te maken. „Het enige waaraan het nu nog kan liggen, is de benzine leiding."

Met een gezicht alsof hij alles van auto's wist, dook hij onder de open geslagen kap van de auto. Anne en Peter keken elkander veelbetekenend aan; eerlijk gezegd hadden ze niet al te veel vertrouwen in hun oom op dit punt. Ondertussen pakten de donkere wolken zich sneller samen, hier en daar kleurden ze groenig-geel. Volgens Anne moest dat iets met zwavel te maken hebben. Peter liep ongeduldig heen en weer; dat oom Paul ook met alle geweld zélf wilde ontdekken, wat er aan de auto mankeerde! Tenslotte kon hij zijn mond niet meer houden.

„Oom Paul," zei hij, „gelooft u niet dat we beter een schuilplaats kunnen gaan zoeken? Je zult zien dat het onweer binnen een paar seconden losbreekt."

Maar oom Paul bleek onverstoorbaar. Hij keek niet op of om en peuterde verder. Hij frommelde nu aan de carburator.

„Aha!" riep hij triomfantelijk uit, „ik heb het gevonden, dat wist ik wel! Er komt geen benzine meer door!"

Hij had de benzineleiding losgeschroefd en stond bijna op zijn hoofd om deze door te blazen. Het leek erop dat het hem lukte, want tenslotte kwam hij met een knalrood gezicht te voorschijn en spuwde op de grond om de vieze smaak van de benzine kwijt te raken.

„Dat hebben we weer gehad," zei hij voldaan, „ik mag dan wel geen kei zijn op het gebied van auto's, maar laat je oom Paul toch maar zijn gang gaan. Dat zie je alweer! Wat vroeg jij daarnet ook al weer, Peter? Om verder te gaan? Maar, mijn beste jongen, wou jij de auto hier dan zo maar laten staan?"

„Kán dat dan niet?" vroeg Peter verbaasd. „Dadelijk worden we drijf nat en u hebt nu wel de fout gevonden, maar het moet toch eerst gerepareerd worden! Laten we gauw een schuilplaats zoeken, dat lijkt me echt het allerbeste."

Op dat moment deed een plotselinge rukwind de bladeren van een olijfboom heftig ritselen. Toen werd het doodstil in de natuur.

„Tja," zei oom Paul, „je hebt natuurlijk aan de ene kant wel gelijk, beste jongen, maar ik durf het toch echt niet te wagen om de auto alleen te laten staan. Ik heb altijd gehoord en gelezen dat in deze streek massa's bandieten wonen. Je hebt alle kans dat de auto verdwenen is als we terugkomen, en wat dan?"

Als antwoord op de laatste vraag weerklonk de eerste, daverende

donderslag; felle, grillige bliksemstralen doorkliefden de wolken. Op hetzelfde moment kletterde de regen in stromen neer. Als hazen schoten ze alle drie de auto binnen; oom Paul voorin, op de bestuurdersplaats, Peter en Anne achterin, zoals ze altijd zaten. Het was vreselijk heet in de auto. Het leek wel, alsof ze vastplakten aan de banken! De lucht werd nóg donkerder, vermengd met oranje tinten, en de regen sloeg roffels op het linnen dak van de auto. Donderslagen en verblindende bliksemstralen wisselden elkander af in een grillig tempo. Anne huiverde even van opwinding.

„Is het niet fantastisch?" zei ze.

Het grappige was dat Anne het heerlijk vond om bang te zijn, zolang ze maar wist dat haar niets kon overkomen.

Oom Paul draaide zich om.

„Doe niet zo dom, kindje," zei hij een beetje boos. „Zo'n noodweer is toch niet zonder gevaar, hoor!"

Toen Anne het gezicht van oom Paul zag, schoot ze bijna in de lach, maar zij beheerste zich, omdat ze Peter naast zich ook al voelde schokken van ingehouden lachen. En als zij begon, kon Peter zich ook niet goed houden, dat wist ze wel. Het was dan ook wel zo gek, het gezicht van oom Paul! Zijn haar dat anders altijd even netjes zat, stond recht overeind, hij had een knalrood gezicht van warmte en inspanning, maar het allermooiste was die lange, zwarte streep olie vlak bij zijn bovenlip.

Achterdochtig keek oom Paul zijn neef en nicht aan en Anne zei maar gauw: „Ik dacht echt, dat we hier wel veilig zaten, oom."

„Maar, lieve kind," antwoordde hij — hij gebruikte heel vaak de woorden „lieve kind" en „beste jongen" — „in zo'n onweer is het nergens veilig. We kunnen hier evengoed door de bliksem getroffen worden als ergens anders, hoor. En" — nu keek hij Peter en Anne veelbetekenend aan — „als jullie mochten denken dat de banden van de auto isolerend werken, wil ik jullie er toch wel even aan helpen herinneren, dat de banden, en trouwens de hele auto, kletsnat zijn. En water geleidt elektriciteit. Wat is er toch met jullie aan de hand? Ik begrijp echt niet wat er te lachen valt," zei hij verstoord.

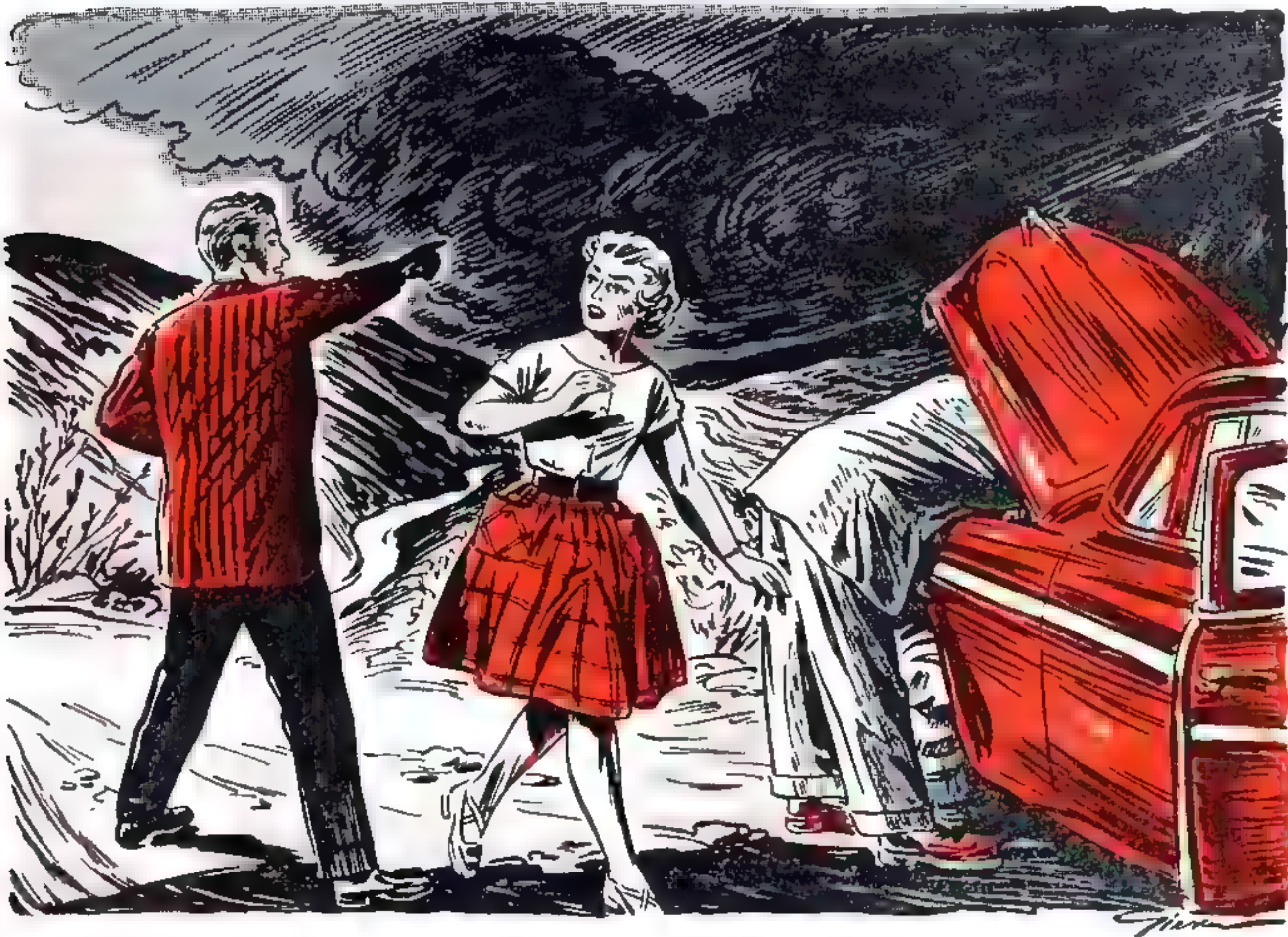
Dat was de druppel die de emmer deed overlopen. Peter brulde plotseling van het lachen en Anne gierde het uit. Oom Paul haalde zijn schouders op, keerde zich om en keek in het autospiegeltje.

„Lieve help," mompelde hij verschrikt, „wat zie ik eruit!" Hij kon er werkelijk niet om lachen, haalde zijn zakdoek voor de dag en probeerde de zwarte veeg weg te poetsen. Tot zijn grote ergernis lukte het niet al te best, integendeel, de snor werd nog langer en ook op zijn voorhoofd en neus zaten nu smoezelige vlekken. Eigenlijk had hij er nog nooit zo gezellig jongensachtig uit gezien, vonden Peter en Anne.

„Zal ik uw zakdoek even in de benzinetank dopen?" vroeg Peter, die een beetje tot bedaren was gekomen en net als Anne toch wel een beetje te doen had met hun oom.

„Ach, laat maar," antwoordde hij vermoeid. „Eerst moet de regen ophouden. Je wordt drijfnat als je de auto uitgaat."

Alle drie staarden ze weer naar

„Oom Paul," zei hij, „gelooft u niet dat we beter een schuilplaats kunnen gaan zoeken?"

„Ik geloof vast en zeker dat er achter die heuvel een dorpje ligt."

buiten, hoewel ze niets zagen, want de regen gutste in beekjes langs de ramen. Pff, wat was het heet in de auto! Peter en Anne kregen er bijna iets van. Eindelijk werd het roffelen van de regendruppels op het dak minder. Ja, nu zagen ze ook weer de graanvelden en een eindje verderop de wijngaard met een pad, dat er dwars doorheen liep. Ze ontdekten zelfs een paar arbeiders en een muilezel, die onder een olijfboom, vlak bij een muur, stonden te schuilen. Ha, het was weer droog! Alsof er niets gebeurd was, scheen de zon even stralend en warm als straks; de hemel was wolkeloos, strak blauw, ook boven de Etna.

„Nee hoor, we krijgen tóch geen uitbarsting," mompelde Anne in zichzelf.

Peter had de deur aan zijn kant al geopend en stond buiten de vochtige, geurige lucht diep op te snuiven. Dat was heel wat beter dan in die warme auto!

„Zeg, Peter," riep oom Paul, „ik geloof toch, dat het niet veel zin heeft om nog langer aan de auto te prutsen, want zie je, ik ben zo dom geweest om de moterkap niet te sluiten toen het zo hard begon te regenen en nu ben ik bang dat er water in de carburator zit in plaats van benzine." Hij grinnikte verlegen en op dat moment zag hij er leuker uit dan ooit tevoren. Het was jammer dat hij meestal zo in de plooi bleef, dacht Anne, het leek wel alsof hij nooit 'ns echt plezier durfde te maken, hoewel hij dat misschien best zou willen.

„Oom Paul," zei zij, „de mensen die daar stonden te schuilen, moeten ergens vandaan zijn gekomen! Ik geloof vast en zeker dat er achter die heuvel een dorpje ligt. Als ik me niet vergis, zie ik een dak in de verte. Als u nu eens hier bleef en op de auto paste, dan gaan Peter en ik over dat smalle paadje dwars door de wijngaard erheen, misschien ontdekken we iemand die ons kan helpen. Als er werkelijk een dorpje in de buurt is, zal er toch ook wel een soort garage zijn. Is dat goed?"

Oom Paul knikte opgelucht. Nu hoefde hij met zijn niet meer zo jonge benen tenminste niet zo'n eind te lopen en Peter en Anne zouden heus niet in zeven sloten tegelijk lopen.

„Ik vind het een reuze-idee, kindje," zei hij, „maar kom zo vlug mogelijk terug, hoor."

„Natuurlijk, oom," riepen Anne en Peter in koor en samen daalden ze als jonge veulens de weg af. . .

Eigenlijk waren Anne en Peter een paar boffers, want welke jongen of welk meisje van hun leeftijd kreeg de kans om zo'n verrukkelijke reis te maken door Italië? Het was dan ook een reuzeverrassing geweest voor hen, toen oom Paul aan hun ouders vroeg of hij de kinderen mee mocht nemen. Eigenlijk kenden ze hem nauwelijks, want Peter en Anne hadden met hun ouders jaren in Japan gewoond en oom Paul woonde in Engeland. Toen hun vader en moeder besloten voorgoed naar Engeland terug te gaan, haalde oom Paul hen van het vliegveld en na het blijde weerzien gingen ze allemaal naar het grote huis van oom Paul om daar een tijdje te logeren, totdat de ouders van de twee een huis gevonden hadden. Op de tweede dag na hun aankomst voerde oom Paul een geheimzinnig gesprek met vader en moeder, waar Anne en Peter niet bij mochten zijn. Natuurlijk waren ze brandend nieuwsgierig en toen vader hen binnenriep, zagen ze wel aan de gezichten dat er iets bijzonders was. Oom Paul schraapte deftig zijn keel, keek Peter en Anne lachend aan en zei: „Hoe zouden jullie het vinden om met mij een poosje naar Italië te gaan? Ik. . ."

Verder kon hij niet komen, want Anne en Peter dansten als wilden in het rond en stootten allerlei juichkreten uit.

„Nou, nou," lachte oom Paul, „ik zie wel dat ik verder niets meer hoef te vragen. Over een week vertrekken we. We vliegen eerst naar Rome, dan gaan we met de bus naar Napels, dan per boot naar Palermo, de hoofdstad van Sicilië. En daar huur ik een auto om heel Sicilië rond te toeren. Hoe denken jullie daarover?"

Naar dat laatste hoefde oom Paul óók niet te informeren, de stralende gezichten van Peter en Anne vertelden hem genoeg. Het kwam allemaal prachtig uit! Toen Peter en Anne in Engeland aankwamen, was het april en hun ouders vonden het beter hen vóór het begin van het nieuwe schooljaar niet meer naar school te laten gaan. Ze moesten eerst maar eens een beetje wennen in Engeland. In april is het op Sicilië al even warm als in augustus in Engeland, of nóg warmer. Vader vond het leuk dat zijn kinderen naar Italië gingen, want in de tweede wereldoorlog had hij daar als officier van het Engelse leger heel wat tijd doorgebracht, vooral op Sicilië.

Zo waren ze dus op reis gegaan; oom Paul vond het erg gezellig om de twee bij zich te hebben, want zelf was hij nooit getrouwd. Anne en Peter mochten hem heel graag, alleen vonden ze, dat hij weleens een beetje zeuren

kon over het een en ander. Zelf hielden zij van opschieten en oom Paul was wat bedachtzamer bij het maken van plannetjes.

Tot nog toe was de reis goed verlopen, precies volgens het vast gestelde tijdschema van oom Paul. Nu waren ze op weg naar de oostkust van Sicilië, tussen Syracuse en Catania. Daar kregen ze de pech met de auto waardoor het tijdschema in de war werd gebracht.

Druk pratend liepen de twee door het prachtige land. Ze keken nog even om naar de auto en zagen net, dat oom Paul zijn gezicht weer probeerde schoon te poetsen.

„Zou hij het nu met benzine proberen?" zei Anne

„Ik denk het wel," antwoordde Peter. „Zeg,Anne, geloof je echt dat er hier in de buurt een dorpje is? Ik heb reuzedorst. Een lekker glas ijs koude limonade zou me best smaken Wat is het heet!"

„Ik weet zeker dat er een dorp moet zijn," zei Anne. „Ik heb straks een rood dak en een stuk toren gezien achter de heuvel. Nu zie ik het niet meer, raar hè?"

„Je zult het wel hebben gedroomd," mompelde Peter, terwijl hij de richting uitkeek, die Anne aanwees. „O, kijk eens!" riep hij uit. Tot hun schrik zagen ze een onheilspellende, dikke, zwarte wolk aan de hemel, die zich snel uitbreidde.

„Jakkes!" riep Anne uit, „we krijgen wéér zo'n bui!"

„Lopen!" commandeerde Peter. Hij greep zijn zus bij de hand. Hoe ver ze liepen, wisten ze zelf niet. Een knetterende donderslag verdoofde hen geweldige bliksemstralen verblindden hen en de regen kwam bij bakken op hen neer. Terugrennen naar de auto was uitgesloten: die zagen ze niet eens meer en het pad dat ze gevolgd hadden, was veranderd in een wild bruisende beek.

In een oogwenk waren ze doorweekt en dat maakte het lopen niet makkelijker. De regen viel met zo'n kracht op hen neer, dat ze nauwelijks adem konden halen. Later zei Peter, dat ze meer gezwommen dan gelopen hadden!

Eindelijk, eindelijk kwamen ze bij een grote, ijzeren poort Haastig probeerde Peter het hoge hek open te krijgen, maar dat lukte niet. Het was met een dikke ijzeren ketting gesloten...

Als twee verdronken katten klemden Peter en Anne zich aan de staven vast. Ze leken op schipbreukelingen, die op het laatste moment nog houvast hadden gevonden in het water. Ze schudden hun kletsnatte kleren een beetje uit en streken hun haren naar achteren.

„Wat moeten we nu doen?" zei Peter met doffe stem.

„Ik weet het ook niet," antwoordde Anne, die bedroefd naar haar eens zo schone en nette jurk en schoenen keek „Laten we eens denken." Op dat zelfde moment hield de regen op en de zon scheen even onschuldig en stralend als straks...

Wordt vervolgd

De regen viel met zo'n kracht op hen neer, dat ze nauwelijks adem konden halen.

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

HOPEND OP HET SLAGEN VAN HAAR PLAN, KEEK DE PRINSES NAAR DE STEIGER.

INTUSSEN STOND ELSA VERLEGEN EN SCHUCHTER TUSSEN ANDERE MEDEWERKERS OP HET PODIUM TE WACHTEN OP HAAR BEURT.

EEN LUID GEJUICH KLONK OP...

ELSA VERMOEDDE NIET DAT DE ELEGANTE VERSCHIJNING HAAR VRIENDIN WAS.

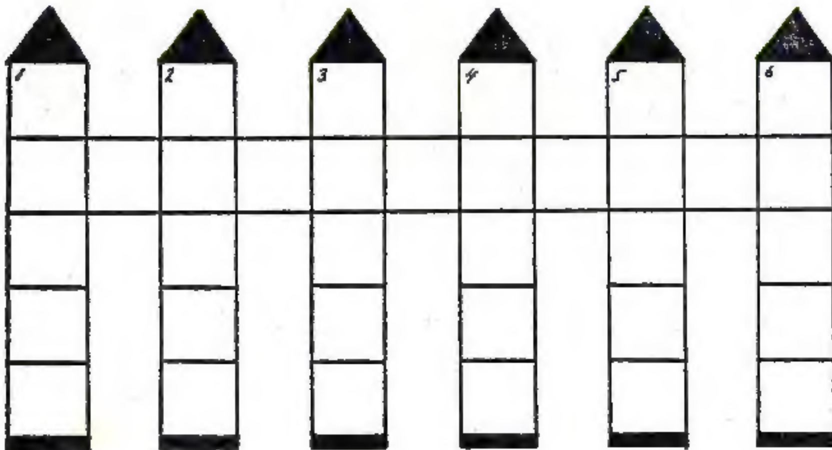
OP VERZOEK VAN DE BURGEMEESTER OPENDE DE PRINSES HET FESTIVAL.

GLIMLACHEND DRAAIDE DE PRINSES ZICH OM.

WIE PUZZELT ER MEE?

HEKPUZZEL

Op de spijlen van dit hek moeten van boven naar beneden woorden worden ingevuld, volgens onderstaande beschrijvingen:

1 ontspanning; lichaamsoefening
2 dagblad
3 snuit van een olifant
4 nabootsing in hout of steen van mensen of dieren
5 tegenvaller; ook strik, van touw bijvoorbeeld
6 overslaande rand, boven aan jas, bloes enzovoort

Als je hiermee klaar bent, staan er op de tweede rij, van boven af gerekend, nog hokjes open. Ook die moeten worden ingevuld, zodat je een woord van elf letters krijgt en wel de naam van een weekdier, dat ons een kostbaar voorwerpje verschaft, waarvan sieraden worden gemaakt.

DUBBELWOORDEN

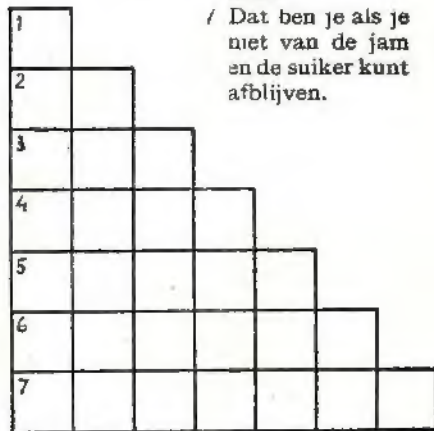
Vele woorden in onze taal hebben twee (en soms nog meer) betekenissen. Hier zijn enkele van zulke woorden, waarbij de eerste betekenis al aangegeven is. Aan jullie de taak om de tweede te vinden.

1 JACHT is het jagen op dieren, maar ook. . .
2 EVEN is een ogenblikje, maar ook. .
3 MOP is een grappig kort verhaaltje, maar ook. . .
4 MUIL is de bek van een dier, maar ook. . .
5 NET is een visgereedschap, maar ook. . .
6 SCHOL is een vis, maar ook. . .

Trappuzzel

Op deze trap moet je één klinker en zes woorden invullen volgens onderstaande omschrijvingen. Voor elk nieuw woord moet je steeds dezelfde letters gebruiken plus één nieuwe. De volgorde van de letters mag je veranderen.

1 Klinker
2 Rund
3 Paard
4 Knevel
5 Aaneengeregen kralen of parels
6 Rijden met de trein
7 Dat ben je als je niet van de jam en de suiker kunt afblijven.

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Groeiend woord

P-PA-PAN-PAND-PANDA

Toevoegpuzzel

A+GENT=AGENT
K+OORD=KOORD
D+RUIF=DRUIF
F+IETS=FIETS
F+LUIT=FLUIT
B+LAUW=BLAUW
P+AARD=PAARD

De eerste letters van de toegevoegde woorden geven het woord GORILLA te lezen.

Woordrebus

RINGVINGER

Puzzelkruis

O
1 O S
2 S O M
3 S T O M
4 S T O R M
5 S T R O O M

O
1 D O
2 D O L
3 D O E L
4 D O L E N
5 L O N D E N

O
1 O P
2 T O P
3 S T O P
4 S T O E P
5 P O S T E N

O
1 T O
2 T O E
3 R O E T
4 B O T E R
5 B O T T E R

SJORS

VAN DE REBELLENCLUB

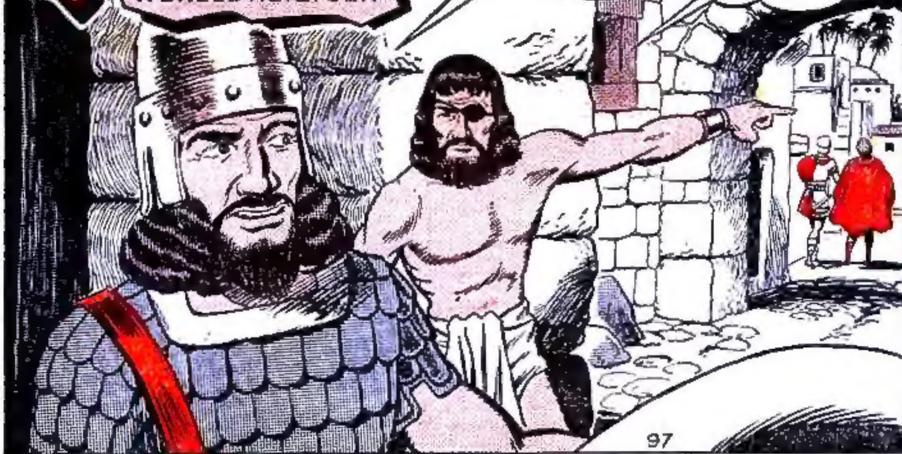

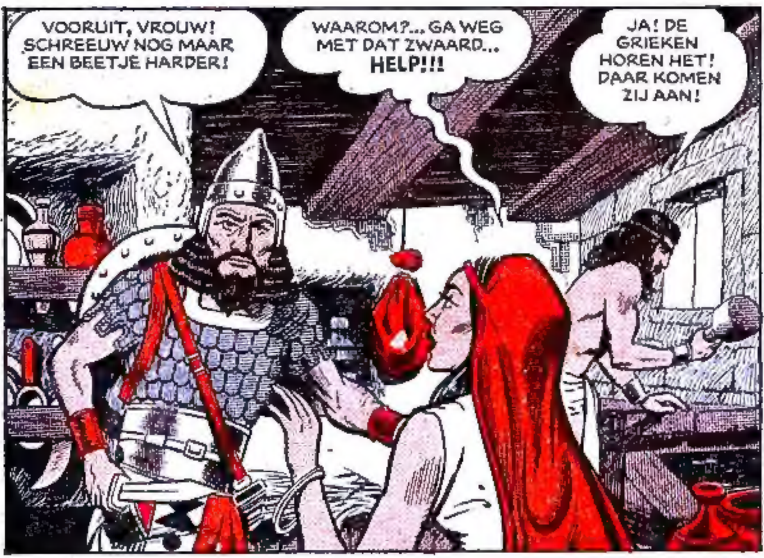

Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Bij abonnement 20 cent.
Losse nummers 25 cent. Prijs voor abonnees op de Spaarnestad-weekbladen 12 cent.